

Pràmatiques

Premi
Frederic
Roda

Els encantats

David Plana

comanegra
Institut del Teatre

David Plana (Manlleu, 1969) és autor i director de teatre i guionista de televisió. Ha estrenat les seves obres al Teatre Lliure, al Teatre Nacional de Catalunya i a la Sala Beckett. És autor de *Mala sang* (Espectacle revelació de l'any 1997), *La dona incompleta* (Premi Serra d'Or al millor espectacle de l'any 2001 i Premi Butaca del públic al millor text teatral de l'any 2001) i de la peça breu *La casa del bosc* (guanyadora del II Torneig de Dramatúrgia Catalana del 2012), entre d'altres. El 2015 és guardonat *ex aequo* amb el Premi Frederic Roda per l'obra *Els encantats*. Ha treballat en sèries de televisió com *La Riera*, *Moncloa*, *¿d'igame?*, *La memòria dels cargols*, *Jet lag*, *L'un per l'altre* i *Ventdelplà*. També ha estat docent a la Sala Beckett, a l'AADPC, a l'ESCAC i, actualment, a la Universitat Pompeu Fabra.

Els encantats

prama—ticles

Dramatúrgia contemporània

Primera edició: abril del 2017
Editen: Editorial Comanegra / Institut del Teatre

© de l'obra: David Plana
© del pròleg: Jordi Julià
© d'aquesta edició: Editorial Comanegra / Institut del Teatre

Editorial Comanegra
Consell de Cent, 159
08015 Barcelona
www.comanegra.com

Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona
Direcció general: Magda Puyo

Direcció de la col·lecció: Carles Batlle, Marina Laboreo
Disseny de col·lecció: Maria Mestre
Disseny de coberta: Virgínia Pol
Maquetació: aQuatinta
Correcció: Núria Puyuelo
Impressió: BookPrint Digital

ISBN: 978-84-16605-76-7 (Comanegra)
ISBN: 978-84-9803-786-9 (Diputació de Barcelona)
Dipòsit legal: B 1887-2017

Llibre local = Lector compromès

Aquest és un llibre publicat amb el segell **Llibre local**, que garanteix que el 100% de la seva elaboració –des del disseny fins a la impressió– s'ha dut a terme per professionals i empreses del nostre país. Amb la seva compra has contribuït a crear llocs de treball dignes al teu entorn, a assegurar que cap impost no fugi a l'estranger, i a minimitzar el seu impacte ambiental, entre altres beneficis.

Visita **llibrelocal.cat** per conèixer millor aquesta iniciativa.

Queden rigorosament prohibides i es sotmetran a les sancions establertes per la llei: la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, inclosos els mitjans reprogràfics i informàtics, així com la distribució d'exemplars mitjançant lloguer o préstec públic sense autorització de l'Editorial Comanegra. Adreceu-vos a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) si us cal fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Els encantats

David Plana

Pròleg de Jordi Julià

Premi *ex aequo* Frederic Roda 2015

Diputació
Barcelona

| Institut del Teatre

comanegra

Índex

Perduts en família, perduts en un bosc. Una introducció a <i>Els encantats</i> Jordi Julià	9
Els encantats	21
Els fills bords David Plana	93

Perduts en família, perduts en un bosc.
Una introducció a *Els encantats*
Jordi Julià

Drames que no se saben, tragèdies latents,
tot allò que no passa, però que és, no obstant.

VICENT ANDRÉS ESTELLÉS

Fa només quatre anys, el nom de David Plana estava associat, per al gran públic, a una de les sèries de més èxit de la televisió, *La Riera*, ja que ell n'havia estat el creador i el guionista en cap. Tot i que s'havia donat a conèixer en la seva joventut com a dramaturg —amb peces prou celebrades com *Mala sang* (1997) i *La dona incompleta* (2001)— i havia portat a escena les seves pròpies creacions i les obres d'altres autors, un mitjà de masses com la televisió sempre fa que la feina sigui més valorada i arribi a més espectadors. Amb *La Riera* es culminava, però, una carrera de guionista de programes i sèries televisives (com ara *Jet lag*, *L'un per l'altre* i *La memòria dels cargols*) que, en els primers anys d'ofici, havia anat compaginant amb l'escriptura

teatral com una via més per poder viure de l'escriptura. David Plana, però, és dramaturg, un bon dramaturg, i les seves obres de teatre més importants van ser escrites, publicades i estrenades, principalment, entre 1997 i 2002: a les ja esmentades cal afegir *Petita mort*, *Després ve la nit* i *Paradís oblidat*. A continuació, entre 2005 i 2012, la seva imaginació es va dedicar, quasi exclusivament, a l'elaboració de productes dramàtics per a la televisió: primerament, a *Ventdelplà* (de la qual va ser director argumental entre 2005 i 2007) i, amb posterioritat, a *La Riera* (entre 2009 i 2012).

A la vista de la producció dels seus primers anys, podríem dir —de manera enginyosa— que David Plana és un dramaturg ambidextre que tant pot ser aplaudit a l'escena teatral com pot ser valorat a la petita pantalla, ja que la seva imaginació ha sabut adaptar-se i excel·lir en aquestes dues formes dramàtiques: el text teatral i el guió televisiu. Tant si escriu teatre amb la dreta com guions amb l'esquerra (o viceversa), aconsegueix un cert reconeixement, però, això sí, quan treballa amb un dels seus hemisferis cerebrals, sembla que es concentra en els trets que demana aquella forma artística concreta en perjudici de l'altra forma d'escriptura. Així, en abandonar *La Riera* i el món de la televisió, i descansar momentàniament d'aquesta activitat, de seguida va recuperar l'escriptura teatral que havia fet reposar durant un temps, i en els darrers quatre anys deu haver acabat quatre noves obres. En primer lloc, *La casa del bosc*, peça inèdita amb la qual va guanyar el Torneig de Dramatúrgia del festival Temporada Alta de Girona 2012; en segon lloc, *El bon pare*, que va elaborar mesos després i que a mitjan 2016 ha estat estrenada

al Teatre Borràs (Barcelona); i, finalment, *Els encantats*, escrita al cap d'un any i amb la qual va obtenir, *ex aequo*, el premi Frederic Roda a finals del 2015. Aquesta trilogia de la represa de la creació teatral, amb unes obres amb prou elements comuns, es completa a les acaballes del 2016 amb un nou text —encara inèdit—, per a l'elaboració del qual va rebre una beca de creació de la Institució de les Lletres Catalanes: *La bèstia negra*.

Com declarava en una entrevista, aquest darrer text havia de tractar les relacions paternofilials, una constant d'aquests quatre darrers títols, creats en un lapse temporal ben curt. Podríem creure que l'elecció del tema estava condicionat per gran part de les trames que va haver de desenvolupar en aquestes dues llargues sèries televisives a les quals s'ha dedicat en els darrers anys, però això seria tant com oblidar que aquest és un dels temes més importants de la poètica teatral de Plana, molt més que el de les relacions matrimonials o de parella. Si el vincle problemàtic entre pare i filla era un dels fils argumentals més importants de *La dona incompleta*, també va ser el tema central de l'últim episodi de *Paradís oblidat* (2002): en aquella ocasió, prenia un protagonisme destacat la noia, que es veia forçada a fer-se càrrec d'un pare decrepit i discapacitat que mai no va estar per ella durant la seva infantesa i joventut.

La comèdia negra era el gènere teatral amb el qual David Plana havia aconseguit més èxit, però en aquestes darreres obres no només ha canviat lleugerament el tema principal, sinó que també ho ha fet el tractament, donant un nou gir o una nova concreció escènica al drama familiar. Mentre que, a les peces ini-

cials que va estrenar, el xoc entre desconeguts desencadenava el conflicte, en dues d'aquestes darreres obres (perquè a *La casa del bosc* encara es manté aquesta lluita dialèctica entre dos estranys) la peripècia es produeix en el si d'una família més o menys estructurada, si més no en aparença. Tot i que Plana continua traient un bon rèdit de diàlegs enginyosos i de situacions jocoses, cada cop confia menys l'èxit de l'obra a aquests moments de comicitat o absurd; de fet, a *Els encantats*, la broma es torna sarcasme, sempre utilitzat pel fill per burlar-se o ofendre el seu pare (o prendre el pèl, per telèfon, a la seva «madrastra»). Així mateix, sembla que en aquests últims títols l'autor ha perdut aquell gust per uns plantejaments ambigus i pel treball de l'estructura que tan bon rèdit li havia reportat a les obres de la seva primera etapa. De fet, Plana, en alguna ocasió, ha explicat que aquesta obra li semblava el seu text més pinterià, precisament perquè el seu mètode d'escriptura no venia marcat per cap arquitectura prèvia, encàrrec o imposició, sinó que potser havia sorgit de la mateixa manera que Harold Pinter començava les seves obres, tal com ho explicava a la conferència «Escrivint per al teatre» (1962): «Jo sempre he escrit una obra d'una manera força simple; trobar una parella de personatges en un context particular, posar-los junts i escoltar el que deien, sense aixecar el nas de terra. El context sempre ha estat, per mi, concret i particular, i els personatges també concrets. Mai no he fet començar una obra de cap mena d'idea abstracta o teoria...».

Potser per aquest mateix motiu, pel fet de parar molta atenció als vincles d'aquests personatges coneguts, l'autor ha optat per refiar-se més del poder de la paraula i del diàleg dels personat-

ges, cada cop més despul·lat de comentaris i acotacions —com a les obres clàssiques. *Els encantats* és, sens dubte, el sùmmum d'aquesta nova manera, ja que només hi trobem una acotació —gairebé al final— al llarg de les set escenes (amb el·lipsis internes) que retraten mig any de relacions paternofilials, concentrades pràcticament en tres moments: l'abans, el durant i el després d'una escapada de vacances a Aigüestortes, que és, al mateix temps, un viatge simbòlic al passat i un intent per repetir aquell món ideal de la felicitat familiar que, des de fa molts anys, es veu vedat i inassolible, alhora que pot ser vist com una trampa venjadora o bé una recreació catàrtica per als fills (qui sap si, fins a cert punt, l'autor tenia present l'acte de venjança d'Orestes i Electra envers la seva progenitora o, fins i tot, l'acció final del protagonista d'*El fill*, de Walter Hasenclever).

A diferència de les obres anteriors, el pare (anomenat d'aquesta manera i de qui no sabem el nom) en aquests darrers textos pren un paper actiu en l'obra i n'és el protagonista, bo i mirant d'esmenar —voluntàriament o gairebé a desgrat— un greuge antic comès sobre els fills, i de retruc sobre la seva dona. En aquest cas, no trobem el pare atrevit i salvador, tot i els seus defectes, de *La casa del bosc*, ni el progenitor atent i controlador, però inconscient de la realitat, d'*El bon pare*. La figura paterna d'*Els encantats* enllaça amb altres caràcters que havien aparegut en obres seves (*Mala sang*, *La dona incompleta* i *Paradís oblidat*), els quals, en certa manera, es desentenem emocionalment dels fills i miren de compensar amb capricis i diners la seva falta de dedicació i atencions (fins i tot, en un moment d'aquest nou text, el pare arriba a dir que preferiria no haver-los tingut). No

estem, doncs, davant de la figura del cap de família autoritari, que tant va explotar el drama burgès en els seus orígens: des d'*El pare de família* de Diderot fins al vençut i embogit pare de Strindberg. Tanmateix, sí que aquesta obra de Plana —com bona part de la resta de les seves darreres peces— mostra el xoc entre dues generacions, pares i fills, però també el concepte especial de paternitat i de condició de fill al món actual, amb uns éssers més febles, més capriciosos, més consentits, fal·libles, que es deixen endur més per la seva impulsivitat que no pas pels seus deures: aquesta és la raó per la qual l'Arnau i la Bruna culpen de tots els seus problemes el seu progenitor, més que no pas assumeixen que ha acabat el món ideal i perfecte del passat (que el record i la insatisfacció del present tendeixen a mitificar), i que si no han pogut aconseguir el que desitjaven (o creien voler) no es deu pas als actes paterns.

Les esposes i mares assumeixen un rol més secundari a les diferents accions (o bé ni tan sols hi apareixen), potser perquè han romàs al costat dels fills i han vetllat pel seu creixement i pels seus problemes, i, en cap cas, prenen cap mena de protagonisme, ni se'ls atorga cap culpa ni cap responsabilitat: resten com uns personatges agreujats més, danyats pel poder del marit i per les seves decisions del passat. Originàriament, *Els encantats* anava encapçalada per una citació de *Mentre agonitzo*, de William Faulkner, una novel·la que explica els últims moments de la malaltia d'Addie Bundren, una antiga mestra d'escola, mentre el marit i els fills esperen la seva mort i poder acomplir la voluntat de ser enterrada al seu lloc d'origen. En aquesta obra dramàtica, la mare no té cap mena de paper actiu, i sempre és

una figura que queda en un segon pla, esmentada pels fills, els quals són els que informen el pare del seu mal estat de salut. (Tanmateix, encara que no tingui una incidència determinada, els fills sí que la tenen present, fins i tot a l'hora de fer broma amb la possibilitat que pugui venir a sopar amb ells tres, i per això convé tallar la truita de patates que han preparat en quatre trossos, completant el cercle familiar trencat.)

Llevat del pare, causant de tots els seus mals, tots els membres de la família pateixen algun desequilibri psicològic produït pel divorci i per uns fets del passat que el van motivar. Aquesta falta, aquest error deliberat però inconscient (*hamartia* en podríem dir en termes aristotèlics), provoca en els personatges un canvi en la seva sort (*peripècia*) que seria contrari al que s'esperaria en les faules tràgiques, ja que qui ha comès aquest perjudici no pateix cap condemna o venjança en el futur, i aconsegueix un cert èxit (en part perquè decideix, i aconsegueix, oblidar el passat). En aquest sentit, podríem parlar, més aviat, d'injustícia poètica, perquè l'existència somriu al pare, el qual aconsegueix refer amb molta fortuna la seva vida —davant de l'enveja del fill. Per contra, la mare i, especialment, l'Arnau i la Bruna es mostren com uns éssers inadaptats, incapaçs d'encarar sense problemes ni inconvenients la seva feina i les seves relacions personals. Al llarg de l'obra, la mare i els fills han de rebre atencions mèdiques, i només gràcies a la medicació poden mirar d'afrontar una existència per a la qual són uns éssers mancats.

Sembla que el títol d'*Els encantats* fa referència a aquesta situació personal de l'Arnau i la Bruna, ja que tots dos personat-

ges han quedat fetillats per un mateix personatge del passat, el primer amor, però molt especialment pel record de la seva adolescència més primerenca, per aquella imatge d'una felicitat perduda que perdura en la seva memòria, i s'imposa a qualsevol percepció del present i de la realitat (hi ha un moment, per exemple, en què el fill torna a vestir la roba de la seva adolescència, com una mostra clara per tornar a viure l'ahir). És en aquest sentit que tots dos personatges fan pensar en en Tom i la Laura, els protagonistes d'*El zoo de vidre*, de Tennessee Williams, per als quals la figura del pare que va abandonar la casa familiar per anar a veure món pesa d'una manera determinant sobre la seva vida i sobre els seus somnis. Així mateix, per aquesta unió entre els dos germans, per aquesta fixació en el bosc —lloc on va començar el desastre que han estat les seves vides— i per aquest encanteri seductor de la bruixa del passat, la parella remet també a Hänsel i Gretel, aquells dos nens que es van perdre i que, malgrat tot, es feien companyia, es protegien i van salvar-se junts. En una primera versió, al final de l'obra, l'Arnau cantava a la seva germana «There is a light that never goes out», de The Smiths, una lletra de cançó que confirmava aquesta fidelitat fraternal que comparteix un mateix desig, una delectació per un moment i una figura del passat, i una follia comuna que els serveix per eliminar el present i retornar cap a un mateix somni per trobar un sentit a la seva existència.

Clarament, però, el títol fa referència a la muntanya de dues agulles que s'aixeca dins del Parc Nacional d'Aigüestortes, l'espai on té lloc la part central de l'obra (de l'escena 3 a la 6). Si a *Paradís oblidat* David Plana ja havia començat a sortir

de l'àmbit estricta de la ciutat (escenari de les seves primeres obres), en aquestes últimes peces dramàtiques la gran metròpoli o els espais ciutadans s'han vist substituïts per una casa allunyada del centre d'una ciutat de comarques (*El bon pare*), un lloc de regeneració de salut al camp (*La casa del bosc*) i, finalment, en aquest cas concret, per un bungalou a prop del parc i la natura d'Aigüestortes. És prou significatiu que s'esculli aquest lloc per desenvolupar l'acció central, ja que es tracta d'un paisatge preservat i protegit, una mena de realitat pura i autèntica que per la seva mateixa condició sembla artificial. Al mateix temps, la resta d'accions (inicials i finals) tindran lloc a sanatoris o clíniques mentals, on han anat a raure els fills, per defensar-se d'ells mateixos i d'una societat a la qual no aconsegueixen adaptar-se. Tant l'un com l'altre, doncs, són espais aïllats de les normes habituals, a recer dels efectes de la vida contemporània i de l'acció directa de la societat; tanmateix, l'Arnau vol cometre un delicte —pescar dins del parc—, i, sobretot, que ho faci el pare, potser perquè cometi un nou error i l'assumeixi, i no intenti compensar-ho tot a distància (per bé que l'autèntic delicte el cometrà el fill sobre el pare en el mateix lloc on va començar la seva desgràcia, com si fos un ritual). De fet, aquest teló de fons coincideix, volgutament, amb l'últim moment del passat en què la família va ser feliç, de manera que el bosc del record, i el bosc que pinta l'Arnau als seus quadres, volen que sigui el lloc d'una nova reunió d'una família que no ha tornat a parlar del que va passar fa anys, i del que va provocar el seu trencament: allà tornaran a sopar com una família incompleta, i allà també menjaran per sopar el menjar (ara) vedat.

A part de ser una obra sobre les difícils relacions familiars contemporànies i les conseqüències determinants que tenen les decisions dels pares sobre el futur dels fills (aspecte concret que no havia abordat Plana al seu teatre anteriorment), també és una obra sobre el desig insatisfet. És el desig prohibit el culpable d'aquest error primigeni comès pel pare que va portar a dissoldre el model de família perfecte, però el que també es va despertar en els fills, que van voler aconseguir un mateix objecte de desig, tot reproduint —gairebé mimèticament— una mateixa atracció, que va resultar ser malaltissa, ja que no es va poder prolongar, i va quedar en una promesa que va tenir un present esporàdic però cap futur real (ja em permetrà el lector que en aquest aspecte sigui una mica críptic, com també ho he estat en altres punts, per no desvelar cap informació abans d'hora, sense, però, deixar de parlar-ne). Tots els personatges que es veuen incapaços d'estimar perquè els falta l'objecte de desig tenen alguna mena de desequilibri psicològic o una malaltia (els dos fills i la mare), i tots els personatges secundaris que en algun moment són o han estat desitjats no apareixen directament a l'obra, si no és de la mà dels protagonistes, a través de la paraula, el telèfon o el record recreador (la mare i les «amants» del pare).

Podríem dir, de manera simplificadora, que el pare, que té èxit en els negocis i que ja no sent, pràcticament, cap culpabilitat per no haver mostrat més atenció cap als fills (per bé que els ha assegurat la manutenció econòmica), sempre s'ha lliurat als seus desitjos (en major o menor grau), i ha volgut mantenir la seva joventut, encara que fos mitjançant la joventut de les seves amants. Ara bé, com fa amb l'amor dels fills, el pare compra

l'estimació de la gent que l'envolta, i mira de compensar la seva manca d'atencions i sentiments: o bé adquirint un quadre del fill (i assegurant-los les millors clíniques i el millor tracte), o bé prometenent un viatge a la seva amant, com a vies de compensació. Els fills, per contra, sembla que no hagin accedit de manera natural al món adult, i que ho han fet escindits, amb problemes d'adaptació, potser perquè el seu passat adolescent representa aquell paradís perdut (familiar i, al mateix temps, amorós), que miren de recrear mentalment.

Entre la realitat i el desig, o la folia, es debaten molts dels personatges del teatre de David Plana: el mentider fabulador de *La dona incompleta*, la bibliotecària que desitjava ser una gran actriu —com la seva «amiga» d'infantesa— de *Després ve la nit*, o, fins i tot, l'alcalde controlador i megalòman que, al final d'*El bon pare*, es deixa endur per una paranoia transitòria. També, a *Els encantats* —i encara més adequadament en aquest text, si tenim present el títol—, els fills acaben decidint viure els seus somnis, reclosos en un manicomi, més que no pas sortir-ne i haver de recuperar aquella existència real que els insatisfà, els fa mal o els deixa buits. No hi ha, per tant, un autèntic canvi en els personatges, ja que cap dels tres protagonistes ha variat la seva concepció de la vida, ni la seva idea del passat; ara bé, les vacances que han passat els tres a Aigüestortes han servit per refermar-se en els seus desitjos i en les seves obsessions o despreocupacions, per fer les paus entre ells i, sobretot, amb ells mateixos. Finalment, els traumes, les culpabilitats i els retrets de l'ahir surten del silenci on havien estat reclosos, dins d'uns personatges perduts en família, perduts en un bosc.

Plana, un cop més, posa sota els focus escènics les noves relacions familiars en un món frenètic ple d'individus trencats per dins que creuen viure una existència convencional i que només en l'encontre amb els altres (que en aquest cas són membres de la seva mateixa família) descobreixen l'esvoranc que parteix el seu interior. Són les petites «tragèdies latents» —com va dir el poeta— les que ha volgut tractar l'autor a les seves últimes obres, i *Els encantats* constitueix una nova pàgina d'aquest àlbum de les relacions personals que ajuden a conèixer qui som i com som gràcies (o malgrat) a qui ens va donar la vida i, en principi, més ens va estimar. En el discurs d'agraïment, després que aquesta peça rebés el premi Frederic Roda, David Plana va dir, tot parlant com a dramaturg contemporani: «Nosaltres compartim llengua, cultura i època amb els espectadors. Els podem parlar de tu a tu. L'únic que hem de fer és treballar perquè les nostres obres siguin cada dia millors. No més perfectes, sinó més valentes, sinceres i contundents». Sens dubte, la seva feina ha valgut la pena.

Els encantats

Si puc veure
les Cares dels Àtoms
¡encara més les Criatures Mortes
que em van abandonar!

EMILY DICKINSON

PERSONATGES

PARE, seixanta anys

BRUNA, trenta-dos anys

ARNAU, trenta-cinc anys

1.

BRUNA: Era un bosc.

PARE: Un bosc.

BRUNA: Un bosc estrany.

PARE: Com era?

BRUNA: Hi havia arbres morts. Arbres esberlats, que havien caigut a terra i estaven plens de formigues i d'altres insectes. I nosaltres hi pujàvem. Jo hi pujava i caminava per sobre dels arbres morts. Em va picar un insecte.

PARE: Però hi havia arbres normals, també? Vull dir, vius...

BRUNA: Era un bosc.

PARE: D'acord.

BRUNA: Em vaig perdre.

PARE: No. D'això me'n recordaria.

BRUNA: Van ser vint minuts o mitja hora. Se'm va fer llarg, però quan us vaig trobar ni us havíeu adonat que no hi era.

PARE: Quants anys tenies?

BRUNA: No me'n recordo!

PARE: No t'enfadis...

BRUNA: No me'n recordo, per això t'ho estava...

PARE: D'acord.

BRUNA: Saps on vull dir?

PARE: No.

BRUNA: Hi havia un riu.

PARE: Un riu.

BRUNA: Tu pescaves.

PARE: Jo?

BRUNA: Sí, tu pescaves.

PARE: Potser sí. Vaig pescar.

BRUNA: Sí, vas pescar en aquell riu, en aquell bosc, aquell dia
que em vaig perdre.

PARE: Hi estàs bé, aquí?

BRUNA: Sí, he plantat enciams.

PARE: Has llegit el llibre que et vaig enviar?

BRUNA: No.

PARE: Em sembla que t'agradarà.

BRUNA: Sí? T'ho sembla? Per què t'ho sembla? A mi em sembla
que no m'agradarà. Per això no l'he llegit.

PARE: Si no ho proves...

BRUNA: Ja ho vaig provar.

PARE: Quantes pàgines vas llegir?

BRUNA: Quan tornaràs a venir?

PARE: No ho sé.

BRUNA: Quan puguis?

PARE: Sí, quan pugui. Estàs bé?

BRUNA: Hem començat una teràpia nova. Recordar coses. Com
això del bosc. Però no m'estàs ajudant gaire.

PARE: Ho sento.

BRUNA: Teníem un cotxe de color cafè amb llet, allargat.

PARE: Un Citroën GS.

BRUNA: Te'n recordes?

PARE: Sí.

BRUNA: I anàvem a la muntanya, a vegades.

PARE: I tant, sí.

BRUNA: Tu pescaves.

PARE: Sí, alguna vegada sí.

BRUNA: La mare no sé què feia. Passejava pel bosc. O estava estirada a la gespa. No feia gaire res, em sembla. L'Arnau jugava a pilota, tot sol. Tu a vegades jugaves amb ell, però la majoria de vegades jugava tot sol. Es feia una porteria amb dues pedres i començava a fer veure que driblava altres jugadors i, al final, xutava. I a vegades fallava. Tot sol i no marcava gol. S'ha de ser idiota. Què feia, jo?

PARE: Què?

BRUNA: Jo? Què feia jo!

PARE: No ho sé, suposo que... devies jugar, també, amb la mare o amb l'Arnau o...

BRUNA: No, jo no jugava amb ells.

PARE: Potser a nines. Recordo que en tenies una que t'agradava molt.

BRUNA: Com era?

PARE: No ho sé, t'agradava i la portaves a tot arreu, fins i tot al llit.

BRUNA: I com era?

PARE: Es deia... li deies... Clara, pot ser? O Claretà...

BRUNA: Com era.

PARE: Era una nina! És que no sé... què més... Una nina.

BRUNA: La Claretà, sí, ja me'n recordo. Quan te'n vas?

PARE: Vols que me'n vagi?

BRUNA: Com vulguis.

PARE: M'hi estaré una estona més. Et sembla bé?

BRUNA: Com vulguis.

PARE: Em va arribar un àlbum amb dedicatòries per a tu, de la universitat. Però me l'he descuidat. La propera vegada te'l portaré.

BRUNA: Et quedes una estona més?

PARE: Sí, i tant.

BRUNA: Aquell dia de la muntanya que em vaig perdre... quan vaig trobar la mare i l'Arnau, tu no hi eres. Vaig començar a plorar, perquè havia estat molt espantada, però no havia plorat fins llavors, perquè m'havia de concentrar a trobar-vos. La mare va dir que t'aniríem a buscar i vaig parar de plorar. I tots tres vam anar cap al riu, a buscar-te. Vam començar a caminar pel costat del riu, però no hi havia manera, no et veiem enlloc. Al final vam trobar la canya i el sarró, amb peixos a dins, però tu no hi eres. Vam caminar riu amunt i després ens vam ficar dins del bosc, cridant-te. I al final jo et vaig veure, girat contra un arbre, mirant un arbre, sense dir res.

PARE: Jo?

BRUNA: Què feies?

PARE: No ho sé... no recordo absolutament res de...

BRUNA: Vas dir que estaves fent pipí.

PARE: Suposo que devia estar fent pipí.

BRUNA: Però per què no contestaves?

PARE: És que no...

BRUNA: Estàvem cridant, t'estàvem cridant, allà mateix, jo havia acabat de cridar-te «papa!», dues o tres vegades. Si estaves

fent pipí, podries haver contestat: «Sóc aquí, estic fent pipí.
Ara vinc».

PARE: No ho sé.

BRUNA: Què feies?

PARE: És que no recordo ni on era això, ni quan, ni...

BRUNA: Saps què feies?

PARE: Què feia?

BRUNA: Ploraves. Ploraves mirant l'arbre.

PARE: Però... és que... no ho sé... Has de recordar precisament
aquest dia?

BRUNA: Sí.

PARE: Per què?

BRUNA: T'has enfadat?

PARE: No.

BRUNA: T'he fet sentir malament?

PARE: No, no.

BRUNA: No vull que t'enfadis i deixis de venir-me a veure.

PARE: No deixaré de venir-te a veure.

BRUNA: Mai?

PARE: No...

BRUNA: L'has llegit, l'àlbum?

PARE: Per sobre. Són... dedicatòries. Dels alumnes i dels teus
companys. Recorden anècdotes, et diuen coses maques. No
ho he llegit sencer. Són deu o dotze pàgines. Amb fotogra-
fies, també.

BRUNA: Alguns m'han escrit correus. Però no els he respost.

PARE: Això no caldrà que ho contestis. És un regal, un homenatge.

BRUNA: Que macos.

PARE: La propera vegada que vingui t'ho portaré.

BRUNA: O sigui que del cotxe sí que te'n recordes...

PARE: Sí, i del càmping també.

BRUNA: Sí, el càmping. I aquella font on anàvem a omplir garrafes d'aigua.

PARE: Aigüestortes. El lloc aquest, el bosc que deies. Amb arbres caiguts enmig del camí.

BRUNA: Aigüestortes.

PARE: Sí, ara m'ha vingut. Vam anar a un càmping de la Vall de Boí, un any. I devia ser aquest, el bosc que deies. És un bosc curiós.

BRUNA: Doncs aquell dia, quan tornàvem d'Aigüestortes, on jo m'havia perdut i tu havies estat plorant, quan vam arribar al càmping, després de passar per la font a omplir garrafes d'aigua, tu vas anar a rentar els plats que havien quedat del dinar i jo et vaig seguir, sense que te n'adonessis, i vaig veure com ensabonaves els gots i els plats del migdia, en una pica, i els anaves col·locant en una altra pica. I, quan vas tenir aquesta pica plena de gots i plats ensabonats, vas obrir l'aixeta, que va començar a rajar aigua, i llavors va arribar ella. Va arribar ella amb una palangana de plàstic taronja, plena fins a dalt de plats i gots, molts més dels que portaves tu, i us va posar a parlar, mentre tu esbandies i ho anaves deixant a la nostra palangana, que era, ho recordo com si l'estigués veient ara, blau cel, i ella començava a ensabonar tot el que portava, que era molt, i vaig pensar que potser havia fet un dinar amb uns amics i que per això tenia tantes coses per rentar. I tu vas acabar d'esbandir, però no te'n vas anar. Vas seguir parlant amb ella. Quants anys tenia, ella?

PARE: Vint-i-cinc.

BRUNA: I tu?

PARE: Quaranta-tres.

BRUNA: Ara sí que te'n recordes, eh.

PARE: Creus que parlar d'això et pot ajudar?

BRUNA: Sí.

PARE: No és res de l'altre món. Jo tenia dos fills, la vida totalment estructurada. Tot m'havia sortit bé, tal com ho havia volgut i suposo que... alguna cosa havia de fallar. I vaig fer que fallés. Em vaig enamorar i reconec que aquelles vacances van ser un infern, per a la teva mare, però per a mi també. Jo em pensava que... a vosaltres us n'havia pogut deixar al marge, pensava que no havíeu notat res. Em vaig esforçar, tots dos ens vam esforçar perquè no us assabentéssiu de res. I em pensava que ho havia aconseguit, però... eres una nena molt desperta, intel·ligent. M'hauria d'haver imaginat que sospitaries. En fi, tot plegat no va ser res, perquè... amb aquella noia no va passar res. Va ser només una cosa d'estiu. Un cert... enamorament. Va ser. Suposo que era normal. Jo també. Feia vint anys que estava amb la teva mare i no m'havia fixat en cap altra dona i aquesta noia, era. La Jana era. En fi. Vam tornar a casa i, al cap d'un temps, de poc temps, ja no. S'havia acabat i no. Ja està. Va ser. No va ser. No sé per què et pot ajudar, això... però... Ja està. No hi ha res més.

BRUNA: Jo també em vaig enamorar, aquell estiu, en aquell càmping.

PARE: Ah sí? Veus que bé! Devia haver-hi alguna cosa a l'aire, no?

BRUNA: No la vas tornar a veure?

PARE: No. Va ser una cosa de... d'aquells dies.

BRUNA: Com està l'Arnau?

PARE: Està bé.

BRUNA: Em va portar un quadre. El tinc a la meva habitació.

Al principi no me l'hi volien deixar tenir. Va haver de venir la mama.

PARE: La teva mare aconseguix tot el que es proposa.

BRUNA: Tot no.

PARE: És bo, el quadre?

BRUNA: L'Arnau em va dir que no has anat mai al seu taller.

PARE: No és veritat. Per començar, allò no és un taller, és un garatge. I hi he anat, dues o tres vegades.

BRUNA: Fa anys que no hi vas.

PARE: No ho sé.

BRUNA: Ha canviat bastant la manera de pintar.

PARE: Ah sí?

BRUNA: Ven quadres, l'Arnau.

PARE: Ja ho sé! Jo... tinc un quadre, d'ell. El tinc al meu estudi, o sigui que...

BRUNA: Va estar content de veure'm. Però estava nerviós. No li agradava gens estar aquí. I ho entenc. Li portava mals records.

PARE: No té absolutament res a veure. Res!

BRUNA: Què ens passa, papa?

PARE: No, no, no... No ho pots comparar.

BRUNA: I tant que puc. És el mateix.

PARE: No!

BRUNA: Saps què hi ha pintat, al quadre de l'Arnau?

PARE: No ho sé, perquè no els entenc mai, els seus quadres...

BRUNA: Un bosc.

2.

PARE: He rebut una proposta de la direcció del centre. Estan contents, pensen que has fet una evolució positiva, i segurament abans de Nadal et donaran l'alta. Ells m'han dit, m'ho han proposat ells, que... potser podríem aprofitar l'estiu i fer uns dies de vacances, tu i jo. Una setmana, deu dies com a màxim. A mi m'agradaria, em faria il·lusió. Podríem anar a Londres, o a París, o algun lloc així. Veure teatre, anar a restaurants. Fer turisme. Una setmana, deu dies, estaria bé. A tu què et sembla? T'agradaria?

BRUNA: No.

PARE: No?

BRUNA: Prefereixo quedar-me aquí.

PARE: Però aquí... Has de començar a preparar-te, perquè... aquí no hi estaràs per sempre. Quatre mesos, cinc mesos, mig any. I després podràs tornar a casa.

BRUNA: Quina casa?

PARE: Podràs tornar a casa teva, o... potser, si vols, a casa de la teva mare, o a casa meva, que ja saps que hi ha lloc de sobres i estaria encantat. Durant un temps. Això ho has de decidir

tu. Però el cas és que hauràs de marxar d'aquí. Ho parlaràs amb el teu psicòleg, m'ha dit que t'ajudarà tant com pugui. Però que també estaria bé haver fet una sortida, abans. I, per això, una setmana de vacances seria ideal. Així, quan sigui el moment, estaràs més preparada i no caldrà que vagis amunt i avall a casa d'un o de l'altre, et podràs instal·lar tranquil·lament a casa teva. Et sentiràs més forta, serà com una mena d'assaig. Si no t'agrada Londres o París, també podríem fer alguna altra cosa... Grècia, o Eivissa. Una platja. No podem anar gaire lluny, això no. M'ho han desaconsellat.

BRUNA: Vull anar a Aigüestortes. Amb tu i l'Arnau.

PARE: No, això no...

BRUNA: Per què no?

PARE: A veure...

BRUNA: Seria tan maco.

PARE: Sí, però no... No crec que sigui una bona idea. L'Arnau no voldrà.

BRUNA: Ja l'hi demanaré jo. Estic segura que dirà que sí.

PARE: Però nosaltres tres... és estrany.

BRUNA: I nosaltres dos, no ho és?

PARE: A mi no m'ha agradat mai, la muntanya. Hi anava perquè... per la teva mare. I per vosaltres. Però no.

BRUNA: Doncs fes-ho per nosaltres, ara també.

PARE: L'Arnau no crec que tingui ganes d'anar amb mi enlloc.

BRUNA: Espera't.

PARE: L'Arnau no està bé.

BRUNA: Ni jo tampoc.

PARE: Si aquesta és la condició, em sap greu, però no podrà ser. En realitat només era un suggeriment per veure com

t'adaptaves a estar fora del centre. Però l'alta te la donaran igualment abans de Nadal. O sigui que, ho sento, però no.

BRUNA: No el pots ni veure.

PARE: És clar que el puc veure. Puc veure'l i parlar-hi, i comprar-li un quadre, si cal. Però no puc anar una setmana a la muntanya amb vosaltres dos.

BRUNA: Per què?

PARE: No em veig capaç de fer-ho. No ho sé. No és per cap motiu concret.

BRUNA: Som els teus fills.

PARE: Sou dues persones adultes. Heu fet la vostra vida, teniu els vostres problemes...

BRUNA: Mentals.

PARE: I jo tinc els meus. I fa massa temps que no estem junts. Potser podríem organitzar un dinar i que vinguéis la vostra mare. Per mi cap problema. Potser ho hauríem d'haver fet abans i ara no seria tot tan complicat. És impossible, això que demanes. Per mi és com dir que no vols fer aquesta setmana de vacances. Perquè jo no puc.

BRUNA: No pots.

PARE: No puc.

BRUNA: Tinc trenta-dos anys, i l'Arnau, trenta-cinc.

PARE: Ho sé perfectament. Per això no pot ser. No hem mantingut la relació. Per culpa meva, ho assumeixo. He deixat passar el temps, he estat massa pendent de la feina, de la meva vida. Si poguéis tornar enrere, ho faria diferent.

BRUNA: Només seria una setmana. Una setmana de vacances. Estaríem tots tres junts, a la muntanya...

PARE: No sabria ni què dir-vos. Seria violent.

BRUNA: No caldria dir res. Podríem anar a pescar.

PARE: No es pesca, a Aigüestortes. No s'ha pescat mai. No sé d'on ho has tret.

BRUNA: Fa molts anys que hi vam anar. Potser en aquella època es podia.

PARE: En tot cas, ara no es pot.

BRUNA: Doncs no pescarem.

PARE: I què collons fotrem?

BRUNA: Passar la setmana. Caminar per sobre els arbres. L'Arnau pot pintar el bosc. Tu i jo posarem els peus dins del riu i mirarem els peixos. Sense pescar-los.

PARE: Una setmana!

BRUNA: Potser al final trobarem alguna cosa per dir-nos.

3.

PARE: Us agrada? No és el primer que he trobat, eh. He estat tres dies mirant apartaments. Volia que tingués tres habitacions, menjador ampli i lluminós, i uns acabats rústics, tant per tant. En fi, que hi estiguéssim a gust. Ja que no serà fàcil. Trieu les habitacions que vulgueu, jo em quedaré la que sobri. Aquestes dues estan molt bé, la de darrere és una mica més petita, però té bones vistes. Estem a vint-i-cinc minuts del parc. De tota manera, ara no t'hi deixen pujar amb el cotxe. Has d'arribar fins a l'entrada i allà contractar una mena de taxis que et porten fins a dalt. Llavors pots fer el que vulguis, estar-t'hi tanta estona com vulguis, fins a una hora límit, que és quan surt l'últim taxi. Són quatre per quatre.

ARNAU: Setze.

PARE: Què?

BRUNA: És una broma.

PARE: Què dius?

BRUNA: A mi m'ha fet gràcia.

PARE: No veig que t'estiguis trencant de riure.

ARNAU: No era una broma.

PARE: T'has pensat que demanava quant eren quatre per quatre?

ARNAU: Sí.

PARE: Creus que no sé quant són quatre per quatre?

ARNAU: Suposo que sí.

PARE: No he fet una pregunta. He dit, són quatre per quatre.
Els cotxes.

ARNAU: No, això no ho has dit.

PARE: No ho he dit, d'acord, però tampoc he fet cap pregunta.

No he dit: quant són quatre per quatre?

ARNAU: Potser et feia vergonya no saber-ho, per això no ho has preguntat.

PARE: Això serà tota l'estona així?

BRUNA: Per què l'ataques?

PARE: Jo? Però quants anys té?

ARNAU: Set per cinc.

BRUNA: Has portat les pintures?

ARNAU: He portat aquarel·les.

BRUNA: Tens ganes de pintar?

ARNAU: Sí, ara només vull pintar a l'exterior.

BRUNA: Paisatges?

ARNAU: Sí, com abans. Quan pintava a fora, m'anava millor.

BRUNA: Últimament has venut força.

ARNAU: Fa dues setmanes vaig vendre un quadre per seixanta mil euros.

PARE: No t'ho creus ni tu.

BRUNA: Si ho diu és que és veritat!

PARE: Ho sento.

ARNAU: No passa res, tranquil. Entenc que per tu deu ser una fortuna. Sobretot perquè vas pagar tres-cents euros per un quadre meu pensant que em feies un favor.

PARE: Ara me'l podria vendre i fer negoci.

ARNAU: Necessites diners?

PARE: No, em van molt bé, les coses.

ARNAU: Com sempre, no?

PARE: Com sempre, sí. Et podria comprar un parell de quadres, perquè potser la cotització seguirà pujant.

ARNAU: No ho crec.

PARE: El món de l'art és imprevisible.

ARNAU: I tant, i tant. Què collons saps, tu?

BRUNA: Em quedaré aquella habitació.

ARNAU: Jo aquella.

PARE: Doncs jo vaig a deixar les coses a dalt. Després sopem alguna cosa i a dormir, eh. Que demà tenim excursió. Que bé que ens ho passarem. Ja tinc ganes que sigui demà.

ARNAU: Has portat la canya, papa?

PARE: No es pot pescar, és un parc protegit.

ARNAU: Doncs jo sí que l'he portat.

PARE: No, no es pot.

ARNAU: Jo la portaré.

PARE: No te la deixaran entrar.

ARNAU: Saps una cosa? Amb fil de pescar, ham i cucs, n'hi ha prou. No cal la canya.

PARE: No, no, no. No ho has entès, és un parc natural, et poden fotre una multa de l'hòstia.

ARNAU: Ja me la pagaràs tu, que tens tants diners. És més barat això que un quadre.

BRUNA: A l'Arnau li fa molta il·lusió, pescar.

PARE: Tu ho sabies, que volia pescar?

BRUNA: M'ho va dir, sí.

PARE: I et sembla bé, a tu, també?

BRUNA: Vull que aquesta setmana sigui perfecta, i que tots tres siguem molt feliços. I si l'Arnau necessita pescar per ser feliç, doncs per mi perfecte.

PARE: I jo també puc fer el que em surti dels collons?

BRUNA: I tant, qui t'ho impedirà?

PARE: D'acord, si les coses estan així...

BRUNA: No tenies por d'avorrir-te? Doncs com més activitats fem, millor.

PARE: M'aniré a comprar una destral i tallaré un parell d'arbres.

BRUNA: Això et faria sentir bé?

PARE: Podria ser, podria ser.

BRUNA: No sabia que t'agradava tallar arbres.

PARE: Sí, o encendré un foc. Alguna cosa així.

BRUNA: Fes el que tinguis ganes de fer.

PARE: Em dónes permís?

BRUNA: Sí.

PARE: Em dónes permís, tu, per fer el que vulgui dins del Parc Nacional d'Aigüestortes?

BRUNA: Sí.

PARE: T'asseguro que em sap greu, però tu no pots...

BRUNA: Sí que puc, sí! No veus que estic una mica malament d'aquí...

PARE: No ho diguis, això.

BRUNA: Ah, no. Que estan a punt de deixar-me sortir.

ARNAU: Quan més lluny estiguis d'aquell hospital, millor.

BRUNA: No ho tinc tan clar.

ARNAU: Jo sí que ho tinc clar. Amb el que em va costar sortir d'aquella merda de lloc... Per cert, papa, tu has estat mai en una institució d'aquestes, un psiquiàtric, un hospital mental, una residència, una presó...?

PARE: No.

ARNAU: I no trobes curiós que tota la resta de la teva família hi haguem acabat anant a passar una temporadeta?

PARE: No ho sé.

ARNAU: Potser ets l'únic centrat de la família. O potser ets tu qui ens gira el cervell.

PARE: Si tens aquesta idea de mi, no sé per què has acceptat venir...

ARNAU: Per ella. No? Però saps què m'ha estranyat? Que no li diguessis de venir a la mama. Seria una trobada familiar perfecta. Llavors sí que ens ho passaríem bé. Sobretot tu, eh, papa... Ni en els teus pitjors malsons.

PARE: Mira, Arnau. M'ha costat molt decidir-me a acceptar aquest viatge, i m'he hagut de convèncer que tot aniria bé i ara estic totalment convençut i penso fer que sigui una bona setmana. Em podeu dir el que vulgueu i fer-me tots els retrets que calguin. Podeu pescar, insultar-me o no parlar-me durant tots els dies. Passaré aquesta setmana amb vosaltres i la passaré bé. I després ja ho veurem. Ja sou grans, nois. No puc dir que hagi fet tot el que podia per vosaltres, però he fet bastant. Considero que. Prou. Si he comès errors, pecats o jo què sé, estan purgats. A base de visites d'hospital, de factures d'hospital, d'hores i hores passades en passadissos, habitacions i sales d'espera d'hospital. Ho

tinc tot cobert, tot el que hagi pogut fer malament, amb vosaltres i amb la resta del món: treballadors, socis, clients. La vostra mare i vosaltres dos m'heu netejat el karma per sempre més. No tinc deutes. De retrets, insults, excentricitats, violència, desconfiança, depressió i tristesa profunda, no se'n poden viure més. I aquesta setmana és la culminació de tot. És veritat que, si hagués vingut la vostra mare, ja hauria estat el *súmmum* de la purga. Però potser no ho hauria pogut suportar. A vosaltres dos, aquesta setmana, us ho aguantaré tot. Perquè és el final, fills. No us vull veure més. Estàs venent quadres a seixanta mil euros? Sí? Perfecte. Surts de l'hospital i pots tornar a fer classes a la universitat? Genial. Però tant me fot, no vull que m'ho expliqueu, no vull saber res més de vosaltres. Em queda la paciència, la força de voluntat i l'estima justa per passar una setmana. Us estimaré, us escoltaré, us aguantaré una setmana i prou. Prepareu el sopar, mentre jo em dutxo?

4.

ARNAU: Em pensava que compartiríem habitació.

BRUNA: Tots tres?

ARNAU: Almenys nosaltres dos.

BRUNA: A mi ja m'està bé així.

ARNAU: Sí, sí. A mi també. Només que m'ho pensava. Suposo que per això de la muntanya. Una setmana a la muntanya, un apartament a la muntanya...

BRUNA: No hi veig la relació.

ARNAU: He portat un bloc, per dibuixar, i carbonet.

BRUNA: I les aquarel·les?

ARNAU: També. Però demà m'emportaré el bloc. Després ja ho veurem.

BRUNA: Saps on vull anar?

ARNAU: És clar.

BRUNA: T'agradaria pintar-ho?

ARNAU: Ja ho vaig pintar.

BRUNA: T'agradaria tornar-ho a pintar?

ARNAU: Podria ser. Ja ho veurem.

BRUNA: Demà dutxa't, al matí.

ARNAU: Faig pudor?

BRUNA: Sí.

ARNAU: Et vaig passar un article que parlava del sabó i la pell i la contaminació de l'aigua?

PARE: No heu fet el sopar.

BRUNA: No.

PARE: No heu ni parat la taula.

ARNAU: Fes-ho tu.

PARE: Faré amanida i truita. Què preferiu, una truita per a cadascú o una sencera per a tots tres?

ARNAU: Jo trobo més maco una truita per a tots tres. En alguna cosa s'ha de notar que som família.

BRUNA: Ja faig la truita, tu prepara l'amanida.

ARNAU: Jo no faré res. Va bé?

BRUNA: Sí, perfecte.

ARNAU: T'està vibrant el mòbil. L'agafo?

PARE: No.

ARNAU: Com es despenja, així?

PARE: No!

ARNAU: Hola. / Sóc el seu fill. I tu? Qui ets? / Hola, Natàlia, encantat. Ara ens està fent el sopar a la meva germana i a mi, no s'hi pot posar.

PARE: Dóna'm.

ARNAU: Ets la seva nòvia?

PARE: Dóna'm el telèfon, Arnau.

ARNAU: Ah, que bé. Com és que no has vingut? Ens hauria agradat molt conèixe't.

PARE: M'estic empenyant.

ARNAU: Només, per curiositat, quants anys tens? / De veritat? / Jo set per cinc. / No ho entén. / Que tu en tens vuit per quatre i jo...! / La teva nòvia és idiota, papa.

PARE: Em dones el telèfon?

ARNAU: Sí, no tinc res a parlar amb aquesta noia.

PARE: Ei, hola. És el meu fill. / Sí, és molt divertit.

BRUNA: M'ajudaràs a tombar la truita?

PARE: Vindré diumenge. / No, no puc tornar abans. Ho sento.

ARNAU: Molt simpàtica, la nòvia del papa. La coneixes?

BRUNA: No.

ARNAU: Tenia una mica d'accent rus.

PARE: Vés-hi tu sola, o amb alguna amiga.

ARNAU: Potser li agradaria venir a Aigüestortes.

PARE: Tranquil·la, que t'ho compensaré.

ARNAU: Potser al seu país era una noia de muntanya.

BRUNA: Busca alguna cosa per tombar la truita.

PARE: Sí que t'ho havia dit. És clar que t'ho havia dit. Fa tres setmanes que no parlo d'altra cosa. / Doncs t'ho hauries d'haver apuntat.

ARNAU: Potser era una noia feliç, corrent pels Urals amb un vestit llarg i descalça pels prats, amb el seu avi, un gos, i el seu amic Petriushka. Potser la seva mare se'n va haver d'anar a buscar feina més enllà dels Pirineus, i ella estava molt trista i la va sortir a buscar...

PARE: No sabia que aquesta passarel·la era tan important, Natàlia. Em sap greu.

ARNAU: I la Natàlia es va haver de posar unes sabates velles i tallar-se el vestit i els cabells i caminar i caminar i caminar fins que, després de molts dies i de moltes nits, va arribar a una ciutat, una gran ciutat il·luminada, plena de gent que no coneixia, que parlaven un idioma que ella no entenia...

PARE: A veure si m'entens, Natàlia. Jo tornaria demà. Per mi, tornaria demà mateix. Ni tan sols hauria vingut. Però m'hi he compromès i ara ho he de fer.

ARNAU: I la ciutat estava plena de perills i la Natàlia se sentia sola i enyorava el seu avi, el seu gos i en Petrioshka...

BRUNA: No era Petriushka?

ARNAU: És igual, ja ens entenem.

PARE: Estàs plorant? No m'ho puc creure.

ARNAU: I la Natàlia plorava, desconsolada, perquè aquella ciutat i la gent que parlava un idioma estrany li feien por...

PARE: Què fas la setmana que ve? Quin pla tens? Tens alguna cosa a fer?

ARNAU: I llavors la Natàlia va trobar un home, un home madur, de cabells blancs i mans tendres...

PARE: Què et semblaria anar una setmaneta a Nova York?

ARNAU: I aquell home la va acollir, la va abraçar, la va salvar...

PARE: És clar que ho dic de veritat! Et fa il·lusió? Sí, anul·laré els compromisos. Ho faré per tu.

ARNAU: I la Natàlia no es podia creure la sort que havia tingut, i plorava, però ara de felicitat...

PARE: Estàs contenta, eh... No cridis...

ARNAU: La Natàlia plorava i cridava de felicitat, per haver trobat aquell home bo. I aquell home bo li va dir: «Jo et protegiré, Natàlia. Només et posaré dues petites condicions». I la Natàlia, amb llàgrimes als ulls, va fer que sí amb el cap, com volent dir: «El que tu diguis, home bo de cabells blancs». I l'home li va dir: «Vull que aprenguis a parlar català i que em facis una fel·lació».

PARE: Però si saps que t'adoro.

ARNAU: I la Natàlia va somriure i va dir: «Els teus desitjos esdevindran ordres per a mi, des d'avui. Seré la teva amiga fins a la fi dels temps, home bo de cabells blancs». I es va posar a xupar-li la polla amb gran dedicació i professionalitat.

PARE: Va, amor, petons, i que vagi bé la desfilada. / És clar que sí. / I comença a buscar roba per posar-te. O encara millor: maleta buida i a omplir-la a la Cinquena Avinguda. / No ploris, ha, ha, ha.

BRUNA: Preparat?

ARNAU: Sí.

PARE: Adéu, amor. Fins diumenge.

BRUNA: BÉ!

ARNAU: Ha quedat bé?

BRUNA: Ha quedat perfecte!

ARNAU: Estic orgullós. Mira, papa, quina truita.

PARE: Mmm. Fa molt bona pinta.

ARNAU: Hauries pogut convidar la Natàlia.

PARE: Sí, home.

ARNAU: Amb el que ha patit, pobreta, ja s'ho mereix.

PARE: De què parles?

BRUNA: No havies de fer l'amanida, papa?

PARE: És una d'aquestes que ja està feta. Hi posaré quatre olives,
una mica de tomàquet i ja està.

ARNAU: Tallo la truita?

BRUNA: Sí, jo paro taula.

ARNAU: Faig tres talls o quatre?

BRUNA: Tres.

ARNAU: Tres no és fàcil. No sé com fer-ho.

PARE: Fes-ne quatre, és igual.

ARNAU: Potser al final acaba venint la mama.

PARE: Sí, pot ser.

ARNAU: Pot ser?

BRUNA: No, no pot ser.

ARNAU: Era una broma.

BRUNA: Sí.

ARNAU: Quina gràcia.

PARE: Au, l'amanida ja està.

BRUNA: Doncs seiem, no?

PARE: He comprat vi. No sé si podeu beure vi?

ARNAU: En beurem, en beurem.

PARE: Boníssima, la truita.

ARNAU: Sí.

BRUNA: M'ha quedat bé?

ARNAU: Molt.

BRUNA: És el primer que cuino des de fa...

ARNAU: No us deixaven tenir cuina, al manicomi?

PARE: No és un manicomi.

ARNAU: Hospital, residència, institució?

PARE: Residència.

ARNAU: Deu ser cara.

PARE: Sí que ho és.

ARNAU: Però ja ho pots pagar, tu.

PARE: I tant.

ARNAU: Quin dia vindràs al meu taller a comprar-me un quadre?

PARE: Mai. No m'agraden els teus quadres. I, si valen seixanta mil euros, encara menys.

ARNAU: Com a inversió?

PARE: No, gràcies.

ARNAU: Què estàs fent, ara, papa?

PARE: Diferents projectes.

ARNAU: Per tot el món?

PARE: Internacionals, sí.

ARNAU: T'admiro tant. Sempre poso les notícies a veure si hi surts.

Però últimament no hi surts gaire. Per això pensava que potser no t'estaven anant gaire bé, les coses. Però ja veig que sí.

PARE: Pots estar tranquil.

ARNAU: Una mica més de vi?

BRUNA: Gràcies.

PARE: Heu portat roba de muntanya, per demà?

ARNAU: És emocionant ser aquí, tots tres, menjant truita de patates, la nit abans de fer una bonica excursió per la muntanya.

PARE: És una ironia, això?

ARNAU: No.

BRUNA: Sí, jo... et volia donar les gràcies per haver-ho organitzat, papa.

PARE: Que no ens estiguem tirant la truita pel cap ja és tot un èxit.

ARNAU: Perquè ens estimem. Malgrat el que hagi pogut passar entre nosaltres.

PARE: Tampoc ha passat res greu.

ARNAU: No, no.

PARE: És la distància normal que hi ha entre pares i fills, quan tots som adults. Ni més ni menys. Jo... he fet tot el que he pogut, entenc que per a vosaltres no era suficient, però en fi. Ara som aquí, són uns dies que recordarem sempre. Un bon record. I ja està. No és res diferent del que passa a totes les famílies del món. L'estimació sempre queda, evidentment, però no és bo encallar-se. Les persones ens hem de renovar sempre. És la base de tot. De la vida. La transició. El canvi. Etapes. No és bo estar mirant enrere contínuament. Aquesta és la meva filosofia. Entenc també que per a tu era important que vinguéssim tots tres aquí. Una mena d'acte simbòlic o el que sigui. I aquí estem.

ARNAU: Gràcies per les teves paraules, papa.

PARE: De res, fill. Voldreu anar fins a l'estany de Sant Maurici, o pujar als Encantats? Hem de trobar activitats per fer. Excursions, etcètera. Una setmana és una setmana.

BRUNA: Jo no vull anar a l'estany de Sant Maurici, no vull fer cap excursió, ni cap activitat en concret. Jo només vull anar al bosc.

PARE: Cada dia al bosc?

BRUNA: Sí.

PARE: Al mateix bosc?

BRUNA: Aigüestortes.

PARE: Sense pujar a l'estany ni als Encantats ni res?

BRUNA: No.

PARE: Si això és el que vols, això és el que farem.

ARNAU: Per això m'he portat el fil de pescar.

PARE: Això ho haurem de pactar, Arnau.

ARNAU: Voldràs que t'ho deixi, per poder pescar, eh.

PARE: Està prohibitíssim.

ARNAU: Serem furtius.

PARE: No, jo no penso pescar.

ARNAU: Jo dibuixaré, pescaré, pintaré... i vosaltres dos, què fareu?

PARE: Passejarem per la puta muntanya.

BRUNA: Caminarem per sobre els arbres.

ARNAU: Que poètic.

BRUNA: Parlarem.

ARNAU: De què parlarem?

BRUNA: Segur que trobarem algun tema interessant.

PARE: No puc dormir.

ARNAU: Jo només dormo quatre hores.

PARE: Per què?

ARNAU: Vaig llegir que ho feia el president Pujol.

PARE: En Pujol?

ARNAU: Sí, el president.

PARE: Expresident.

ARNAU: Sí, i què?

PARE: És el teu ídol?

ARNAU: És un gran home. Va fer molt per a aquest país. I només dormint quatre hores. Em va canviar la vida, el dia que ho vaig veure. Què et fa tanta gràcia?

PARE: No sabia que eres convergent.

ARNAU: Sóc pujolista.

PARE: Tu?

ARNAU: Amb qui estàs parlant? Amb mi, no?

PARE: Em fa gràcia perquè no ho has après de casa, això.

ARNAU: Hi ha moltes coses que no he après de casa. La majoria.

PARE: Home, la majoria... Alguna cosa et devíem ensenyar, la teva mare i jo.

ARNAU: Alguna. Però la resta, la majoria de coses, com ja he dit, no les vaig aprendre de vosaltres.

PARE: D'acord. I, per animar-me una mica, a veure si així em calmo i puc dormir una mica més de quatre hores, podries dir-me alguna cosa que féssim bé, que t'ensenyéssim, que puguis valorar positivament...

ARNAU: La muntanya. Ens vai portar a la muntanya. A aquesta muntanya.

PARE: Sí? Això? Vam venir perquè la teva mare estava obsessionada a anar al càmping, cosa que jo odiava. Però no. Vull dir que a mi. El bosc, la muntanya. No ho sé. Al cap de dos estius, ja n'estava fins al capdamunt. Això és el que vam fer bé? La muntanya?

ARNAU: Aquesta muntanya.

PARE: Aigüestortes?

ARNAU: Sí.

PARE: Però si només vam venir una vegada, a un càmping de.

ARNAU: Aquella vegada. Aquell càmping.

PARE: Aquella vegada, què?

ARNAU: És el millor record que tenim de tu. Tots dos.

PARE: Doncs perfecte... jo no recordo que fos tan... però vaja.

Me n'alegro. És irònic, això?

ARNAU: Irònic?

PARE: En realitat és el pitjor record que teniu, perquè va passar allò?

ARNAU: Allò?

PARE: Res.

ARNAU: No ho sé...

PARE: Em voleu fer pagar alguna cosa del passat?

ARNAU: Que jo sàpiga, no.

PARE: Perquè ja som grandets, no?

ARNAU: Tu més que jo.

PARE: Sol ser així.

ARNAU: Tu vuit per vuit.

PARE: No encara, maco, no encara. Em falten uns quants anys.

ARNAU: Però tampoc vuit per set.

PARE: No, això tampoc.

ARNAU: Però t'agradaria.

PARE: M'agradaria molt, la veritat.

ARNAU: Per això vas amb la vuit per quatre.

PARE: No ho sé, me'n vaig a l'habitació, a veure si m'adormo.

BRUNA: Estaves parlant amb ell?

ARNAU: Sí, no podia dormir.

BRUNA: T'estàs portant molt bé.

ARNAU: Sí.

BRUNA: Gràcies.

ARNAU: Estic content de poder fer alguna cosa per tu. Per una vegada.

BRUNA: Et veig bé.

ARNAU: Si no, no hauria vingut.

BRUNA: Hi penses, a vegades?

ARNAU: Alguna vegada, poc.

BRUNA: Jo hi penso massa.

ARNAU: Ja ho sé.

BRUNA: Jo t'estimava.

ARNAU: Ara no, sisplau.

BRUNA: T'estimava tant.

ARNAU: Vols dir que estàs bé, tu?

BRUNA: No estic bé, evidentment.

ARNAU: Però et deixaran sortir, no?

BRUNA: Ja saps com van, aquestes coses.

ARNAU: He vingut per tu, ho faig per tu. No em ve gens de gust, això. Odio estar aquí. Amb ell.

BRUNA: Ets molt valent.

ARNAU: No...

BRUNA: Ets el meu germà.

ARNAU: Sí, això sí.

BRUNA: I m'ajudaràs. Per una vegada m'ajudaràs tu a mi. Eh que sí?

PARE: Està dormint?

BRUNA: Sí.

PARE: I tu?

BRUNA: Jo no.

PARE: Per què?

BRUNA: No tinc son.

PARE: També segueixes la disciplina Pujol?

BRUNA: No sé de què parles.

PARE: S'està fent de dia. Voldreu sortir a primera hora o a mig matí?

BRUNA: No ho sé.

PARE: Ja ho veurem.

BRUNA: Quan es desperti l'Arnau.

PARE: Només dorm quatre hores. Teòricament.

BRUNA: Dorm moltes hores, l'Arnau. Es passa el dia dormint.

PARE: Ah sí?

BRUNA: Per la medicació.

PARE: I ara no se l'està prenent?

BRUNA: No.

PARE: Per què?

BRUNA: Perquè estem de vacances.

PARE: I no és perillós? Per ell, vull dir.

BRUNA: Per una setmana no passarà res.

PARE: I tu? T'estàs prenent la teva o també t'has donat vacances.

BRUNA: Jo també de vacances.

PARE: Vaja. Estarem entretinguts, aquests dies.

BRUNA: Què vols dir?

PARE: No ho sé, ho trobo una mica... No sé si hauríem d'haver-ho consultat, això.

BRUNA: Jo ho vaig consultar. Em van dir que ho provés.

PARE: Sí, no ho sé. I ell? Qui el supervisa, a ell?

BRUNA: Jo.

PARE: Estem arreglats.

BRUNA: Som els teus fills! D'acord que no ens estimes, però podries tenir-nos una mica de respecte.

PARE: Sí que us estimo.

BRUNA: És igual, no vull discutir.

PARE: Jo tampoc. Està a punt de sortir el sol.

ARNAU: Què hi fa aquí?

BRUNA: Ha baixat.

ARNAU: Està dormint?

BRUNA: Sí.

ARNAU: És de dia.

BRUNA: Sí.

ARNAU: Preparem alguna cosa per esmorzar?

BRUNA: Sí.

ARNAU: Vaig a dutxar-me. Te n'encarregues tu?

PARE: S'està dutxant, l'Arnau?

BRUNA: Sí.

PARE: Ja és de dia.

BRUNA: Hem pensat de preparar entrepans i menjar-los allà.

PARE: D'acord. Però un cafè, abans, sí que el podríem prendre.

BRUNA: Ja trobarem un bar, pel camí.

PARE: No has dormit gaire tu, oi?

BRUNA: No.

PARE: I ja et trobes bé?

BRUNA: Estic tan contenta que, encara que només hagués dormit una hora, em trobaria bé.

PARE: Me n'alegro. Vaig a vestir-me.

ARNAU: M'he posat això.

BRUNA: Perfecte.

ARNAU: No és ridícul?

BRUNA: Per què?

ARNAU: És de fa disset anys.

BRUNA: Doncs encara et queda bé.

ARNAU: No tenia res més per anar a la muntanya.

BRUNA: El papa sap que no ens estem prenent la medicació.

ARNAU: Deu haver estat content.

BRUNA: No gaire. Però encara és aquí.

ARNAU: Sí, això se li ha de reconèixer.

5.

PARE: La muntanya.

ARNAU: La muntanya.

PARE: Era això?

BRUNA: Era això.

PARE: Aigüestortes.

ARNAU: El Parc Nacional d'Aigüestortes i Estany de Sant Maurici.

PARE: Que maco que és, no m'estranya que l'hagin fet parc nacional.

ARNAU: S'ho mereix.

BRUNA: Estic tan contenta. Estic feliç. Gràcies per portar-nos aquí.

ARNAU: Vaig a treure el fil i els cucs. És broma. No ho trauré aquí al mig perquè m'ho fotin només de començar.

PARE: I ara què?

ARNAU: Ara, a caminar per sobre els arbres, no?

PARE: Està pescant!

BRUNA: Ja et va dir que ho faria.

PARE: Però no. Això no. No podria dibuixar? No li compren quadres per seixanta mil euros?

BRUNA: Tranquil·litza't.

PARE: Està prohibitíssim. Ens fotran una multa que...

BRUNA: Vaig parlar amb la directora del departament. Tornaré el setembre de l'any que ve. Després de Nadal aniré passant per la universitat, reprenent el contacte i, al setembre, em reincorporaré.

PARE: Que bé, estic content.

BRUNA: Jo també.

PARE: De tota manera... et volia comentar una cosa. Això de les pastilles. Vols dir que has de deixar de prendre-les? No ho sé, eh. No em vull ficar on no em demanen. Però.

BRUNA: Estic fent una prova, per veure com em sento sense prendre-les. I la prova està anant bé. Si tinc qualsevol senyal d'alarma, me les prendré. No vull tenir cap ensurt.

PARE: No, jo et veig bé. Et veig... bé. Al teu germà no tant. Ell està una mica més... Tu com el veus?

BRUNA: L'Arnau està content.

PARE: Sí, content sí.

BRUNA: Doncs què?

PARE: Res. Si ell està content, jo també.

BRUNA: No sembles content.

PARE: No?

BRUNA: Sembles estressat.

PARE: Potser ho estic una mica.

BRUNA: Tens.

PARE: Sí, sí, sí.

BRUNA: Per què?

PARE: Estic esperant.

BRUNA: Què esperes?

PARE: L'hòstia.

BRUNA: Què dius?

PARE: L'hòstia que em fotreu vosaltres dos. Tu, sobretot. Estic esperant que comenci... i, sincerament, m'agradaria que comencés com més aviat millor.

BRUNA: Que comenci què?

PARE: L'aquelarre que voleu fer amb mi. Perquè hem vingut aquí a fer alguna cosa que no. Que no sé què és. Però que té a veure amb mi. El passat. Alguna cosa que vaig fer. Voleu castigar-me. D'acord. Fer-me pagar. Fer-me patir. Bé. Però preferiria que comencés ja. Com més aviat millor. Suposo que són aquelles vacances. Aquell estiu de vacances aquí. A la muntanya. Aquí. A Aigüestortes. Allò. Aquelles tres setmanes. Ella. Jo. La teva mare. El que va passar. No sé què sabeu. No sé què us imagineu. No sé què va passar amb vosaltres. No ho sé.

BRUNA: No van ser tres setmanes.

PARE: No?

BRUNA: Dues setmanes. Per tu, van ser dues setmanes, perquè te'n vas anar. Estaves... llavors sí que estaves malament. Suposo que vas fugir. I ens vas deixar a nosaltres, l'Arnau, la mare i jo, una setmana més al càmping.

PARE: No me'n recordava.

BRUNA: Doncs va anar així.

PARE: D'acord.

BRUNA: La situació devia ser insuportable.

PARE: Sí, ho passava malament.

BRUNA: I te'n vas anar. I quan te'n vas anar tu... va començar la millor part de les vacances. Jo... era espavilada, intel·ligent, ho notava tot. Vaig entendre perfectament què t'havia passat i amb qui t'havia passat. Tenia quinze anys. Ja no era una nena. Aquell dia, mentre deixaves que l'aigua corregués sense tenir cap més forquilla, ni cap més olla per rentar, vaig entendre que t'havies enamorat d'aquella noia. És molt estrany que el teu pare s'enamori d'una altra persona que no és la teva mare. És una sensació dolenta. Com prendre una cullerada d'un medicament d'aquells tan dolços i espessos, que no acaba de baixar mai per la gola, que se't queda allà, sense baixar, entre la gola i l'estómac. I la vaig començar a seguir, a tot arreu, i la vaig veure banyar-se a la piscina, jugar a ping-pong, mirar el futbol a la tele amb els seus amics. I cada vegada t'entenia més. Perquè era. Em vaig enamorar de veritat, per primera vegada, aquell estiu, de la Jana, la noia que havia fet trontollar el teu matrimoni perfecte. Quan te'n vas anar, vaig passar a l'acció. Ella no volia tenir contacte amb mi, em defugia, suposo que tenia escrúpols perquè sabia que era la teva filla, però em vaig aprofitar d'això, també, per entrar dins el seu cercle d'amics. Ella no podia engegar-me sense posar sobre la taula el fet que jo era la filla de l'home amb qui ella.

PARE: Amb qui ella què? No va passar res.

BRUNA: Sí que va passar. Menys del que tu hauries volgut, però va passar.

PARE: Molt poc.

BRUNA: I llavors, tres dies abans que s'acabessin les vacances, a la festa que organitzaven cada dijous al càmping, vaig aconseguir el que volia.

PARE: Què?

BRUNA: Vaig fer l'amor amb ella.

PARE: No!

BRUNA: I tant que sí. No ho oblidaré mai. No he pogut ni podré oblidar-ho.

PARE: Però si tenies quinze anys!

BRUNA: I què?

PARE: Ella en tenia vint-i-cinc.

BRUNA: I tu quaranta-tres. Estava més a prop meu que teu.

PARE: Hòstia. Amb la Jana. Estic. Vaja. No sé. Tu. Als quinze. I ella. Bé, en fi, suposo que ja ha passat el temps i ja no puc dir res. Si ho hagués sabut en aquell moment, m'hauria. Uf. Li vaig escriure una carta i tot. Una declaració d'amor on li demanava que se n'anés amb mi, que ho deixaria tot, que us enviava a la merda a tots tres.

BRUNA: Ho sé. La vaig llegir.

PARE: Te la va deixar llegir?

BRUNA: No em va estranyar, la carta, ja intuïa fins a quin punt t'havies penjat d'ella. El que li deies no em va sorprendre, ni em va ofendre. Al contrari, en aquell moment jo estava tan penjada que ho vaig entendre perfectament. Jo també ho hauria deixat tot, o us hauria engegat a la merda. Si hagués hagut de triar, si hagués pogut triar entre vosaltres tres i ella, no hauria dubtat ni un segon. Feia aquella olor.

PARE: Encara la recordo.

BRUNA: Jo la vaig sentir bastant més que tu. Perquè amb tu només van ser uns petons, oi?

PARE: Sí.

BRUNA: Jo vaig arribar a tot arreu.

PARE: No calen detalls, eh.

BRUNA: D'acord.

PARE: En fi. Estic content que m'ho hakis explicat. Crec que potser ho podries haver fet abans. En aquell moment, no. Llavors no hauria estat una bona idea. No sé com hauria reaccionat. Però abans que. Ara ja fa. No calia que t'ho guardessis tant de temps. I no calia venir fins aquí. Però vaja, entenc que no havia de ser fàcil i que necessitaves temps i. O sigui que era això. Realment, és. No sé com dir-ho. Em sembla curiós. Estic una mica. Però, en el fons, content. Tampoc no vull pensar-hi gaire. Vull dir que prefereixo passar pàgina. No vull, tampoc. M'entens?

BRUNA: Sí.

PARE: El que va passar va passar. Per cert, què va passar? Després, vull dir? Des de dijous fins diumenge que marxàveu...

BRUNA: Després va arribar la catàstrofe.

ARNAU: He pescat! Dues truites, al putó Parc Nacional d'Aigüestortes! Mira-les!

PARE: Què fas?

ARNAU: Sóc un geni.

PARE: Ets un imbècil, deixa-les anar ara mateix.

ARNAU: No.

PARE: Hòstia!

ARNAU: Deixa'm.

PARE: Està prohibit.

ARNAU: Ja pagaré la multa.

PARE: Que no!

ARNAU: Per què no pesques una mica, tu també?

PARE: Però no eres pujolista, tu?

ARNAU: Per això mateix ho he fet. He sentit una veu que em deia que ho fes, i crec que era la del president Pujol.

PARE: No fas gràcia.

ARNAU: També em deia que tu ho hauries de fer, que ets massa legal, que vas restret per culpa de l'extrema legalitat en la qual vius.

PARE: Com a mínim, amaga-les.

ARNAU: És veritat que vas restret, pare?

PARE: No.

ARNAU: Doncs el president Pujol creu que sí.

PARE: Vindrà un forestal i serà tan desagradable...

ARNAU: Tu tampoc has fet sempre les coses com s'han de fer.

PARE: De què parles?

ARNAU: També has comès il·legalitats.

PARE: Jo, no.

ARNAU: M'ho ha dit el president.

PARE: Quan et poses a fer-te el sonat...

ARNAU: El president m'ha dit que tu també havies estafat hisenda.

PARE: És absurd, això.

ARNAU: M'ho ha dit ell, i crec que sap de què parla...

PARE: A tu t'han afectat d'alguna manera, els meus problemes amb hisenda? No, oi que no? Doncs no et fiquis on no et demanen. Si tens retrets, fes-me'ls, si vols fer-me una cara nova, posem-nos-hi. Si vols que et demani perdó per alguna cosa que no sóc conscient d'haver fet, me la dius i t'ho demanaré, si vols per escrit i tot. Però prou, deixa'm

viure, no em torturis més. Vaig deixar prenyada la teva mare, sí, però, a canvi, vaig cuidar-te quan eres un nadó, et vaig aguantar l'adolescència, que en el teu cas concret no va ser poca cosa. I després...

ARNAU: La malaltia.

PARE: He pagat clíniques privades, metges, cures de tot tipus. He estat pendent, més o menys, de la teva evolució. T'he vingut a veure...

ARNAU: Fins a un punt.

PARE: Fins a un punt perquè tens trenta-cinc anys, ets un home fet i dret! Un home adult! Accepto ser una figura paterna, però no et vull fer més de pare! I a tu tampoc. Encara no ho heu entès? Us dono l'oportunitat i els motius per odiar-me fins a la fi dels meus dies. Quan sigui un ancià xacrós, no us demanaré que em canvieu els bolquers, ni que em doneu la *papilla*, ni tan sols que em vingueu a veure mai a la puta residència. Moriré sol i feliç sense haver-vos de veure. No us oblidaré, tranquils. Fins i tot parlaré de vosaltres amb orgull de pare: «El meu fill pintor, la meva filla professora de filosofia. Són lluny, no em vénen mai a veure, no els ho retrec, tenen molta feina, estan en un moment professional espectacular i no poden perdre temps. Em truquen de tant en tant». Això és el que m'agradaria. Una trucada un cop cada dos o tres mesos. Pot ser? Pot ser? Podré deslliurar-me de vosaltres alguna vegada a la vida? Tant mal us he fet perquè no vulgueu deixar-me escapar mai més?

ARNAU: Tot això perquè he pescat dues truites?

PARE: Sí.

ARNAU: Doncs les deixo anar, cap problema.

PARE: T'ho agrairé.

ARNAU: Tot i que les haguéssim pogut cuinar, aquest vespre, a l'apartament. Tindriem alguna cosa per sopar. Perquè no hem comprat res i no sé si trobarem alguna cosa oberta, a aquesta hora.

PARE: Alguna cosa, segur que sí.

ARNAU: Són bones, les truites de riu. Abans ens les menjàvem, te'n recordes?

PARE: Alguna vegada recordo haver-les cuinat, sí.

ARNAU: Amb pernil salat per dintre, les feies. I ametlles picades.

PARE: Sí.

ARNAU: Te'n recordes? Eren bones.

PARE: Molt.

ARNAU: Quant fa que no en menges?

PARE: Molt.

ARNAU: Quant fa?

PARE: Potser... quinze anys.

ARNAU: I encara recordes el gust que tenien.

PARE: Sí.

ARNAU: I tu?

BRUNA: Me'n recordo perfectament.

ARNAU: I per què no vols que ens les enduguem, comprem una mica de pernil i ametlles i les fem a l'apartament aquesta nit per sopar? Perquè està prohibit? Et demano per favor que sopem truites, aquesta nit. Però amb aquestes no en tindrem prou. O sigui que et demano que pesquem, tots tres, en aquests rius del Parc Nacional d'Aigüestortes i Estany de Sant Maurici on està totalment prohibit, vigilant que no ens atrapin, i que després busquem la manera de treure

les truites del parc i que les cuinem per sopar. I després et deixaré tranquil.

BRUNA: Fem això, pare. Fem això i tornem demà a Barcelona.

ARNAU: És la seva hora de sopar.

PARE: Com piquen.

ARNAU: Ja no tens por?

PARE: Si ve el guarda, ja pagaré la multa. Però aquest moment no té preu. Feia tants anys que. Estic bé. El soroll del riu. Pescar. Sí.

ARNAU: Pescar com fa quinze anys.

PARE: Sí.

ARNAU: Et dibuixaré.

PARE: Molt bé.

ARNAU: Sembla que no hagi passat el temps. Els arbres són els mateixos, els rius, les truites, nosaltres tres.

ARNAU: Només falta la Jana.

PARE: Què?

ARNAU: Per dir algú.

PARE: Què has dit?

ARNAU: Només falta la mama.

PARE: No...

ARNAU: És qui falta, no, la mare?

PARE: Sincerament, no.

BRUNA: No la trobes a faltar, mai, papa?

PARE: No, ho sento. Podria mentir, però no. No tinc cap ganes ni cap necessitat que sigui aquí. De fet, només el fet d'anomenar-la ja m'espantava una mica el moment.

ARNAU: S'assembla una mica a la Marta Ferrusola, la mama. No trobeu?

BRUNA: No s'hi assembla gens.

PARE: Home, ara que ho dius.

ARNAU: Jo trobo que sí. Hauria estat una bona primera dama, si tu haguessis estat president.

PARE: President de què?

BRUNA: Vau començar l'empresa junts.

PARE: Sí.

BRUNA: Però després te la vas quedar tu.

PARE: És que no és per dir-ho, però la vostra mare era un desastre absolut.

BRUNA: Sí? En què?

PARE: No estava feta per treballar.

BRUNA: Em pensava que era molt bona arquitecta.

PARE: És una bona arquitecta per fer el que està fent ara, ser funcionària de l'ajuntament. Però per tirar endavant un estudi d'arquitectes, per fer-lo créixer, internacionalitzar-lo... Per això, s'ha de ser una mica... no sé com dir-ho... eficient.

BRUNA: No és eficient?

PARE: Li agrada fer la feina justa.

BRUNA: Però es va treure la carrera amb matrícula d'honor.

PARE: Perquè és bona. Intel·ligent i creativa. Però no ho sé. Potser senzillament és falta d'ambició. Jo sempre estava actiu, alerta, mai abaixava la guàrdia. Sempre estava buscant inspiració, aprendre, sorprendre'm. No deixava mai de treballar. Un arquitecte ho és les vint-i-quatre hores del dia.

BRUNA: Per això tu mai no volies venir de vacances amb nosaltres.

PARE: Sincerament, ho trobava absurd. Anar a un càmping a la Vall de Boí, tenint la possibilitat d'anar a Bangkok, Tòquio, Nova York. Ho trobava, sincerament, petit.

BRUNA: Però ara estàs bé, aquí?

PARE: Sí, per què no? Ara estic tranquil, per primera vegada des de fa setmanes. Suposo que m'he connectat amb la natura. Això és el que la vostra mare sempre deia que havíem de fer, connectar-nos amb la natura. Us en recordeu?

BRUNA: No està morta, la mama.

PARE: No, és clar que no.

BRUNA: L'has anat a veure?

PARE: Hi parlo cada setmana.

BRUNA: Però hi has anat?

PARE: Sí, hi he anat. Tot i que reconec que em cansa una mica aquesta ruta pels hospitals.

BRUNA: A ella també deixaràs de veure-la, com a nosaltres?

PARE: ...

ARNAU: On aniràs a viure perquè no et trobem, papa?

PARE: Que em buscareu?

ARNAU: Jo sí.

BRUNA: S'està fent fosc.

ARNAU: Em va donar records per a tu.

PARE: Qui?

ARNAU: La mare. Ha tornat a fumar.

PARE: Què?

ARNAU: Em sembla que té càncer.

PARE: Què dius?

ARNAU: Em va dir que t'ho digués.

PARE: Llavors no t'ho sembla, ho saps.

ARNAU: Ja la coneixes, la mare.

PARE: Per què hauria de dir una cosa així, si no és veritat?

ARNAU: Perquè està com un llum. Saps quantes pastilles es pren a la setmana? Nou per cinc.

PARE: Tu ho sabies, això?

BRUNA: Sí. Per això hem vingut.

PARE: Què? Per això hem vingut a pescar a Aigüestortes?

ARNAU: La pesca no estava prevista. Em pensava que no voldries.

PARE: Quin sentit té tot això?

BRUNA: Perquè aquí va ser l'últim lloc on vam ser feliços tots tres.

PARE: No! No és veritat. No vam ser feliços, gens, aquí. Jo em vaig enamorar d'una noia, me'n vaig anar pensant que ho deixaria tot...

BRUNA: I ho vas fer.

PARE: Cinc anys més tard.

ARNAU: Vas aguantar bastant, de fet.

PARE: Però... és que. No entenc res. Se m'escapa la. La simbologia. Sou molt estranys. No us entenc. Mai us he entès, però ara encara menys.

ARNAU: Saps que el fil de pescar és el més resistent del món?

PARE: Arg.

BRUNA: Què fas!?

PARE: M'ofe.

BRUNA: L'has matat.

ARNAU: Ara podràs caminar per sobre seu.

6.

ARNAU: Al final només haurem fet dos dies de vacances. Per culpa meva, oi? Sí, per culpa meva.

BRUNA: Ets idiota. Li has fet mal. L'has ofegat.

ARNAU: No.

BRUNA: I ara se n'anirà.

ARNAU: Que se'n vagi. Tu i jo ens quedem aquí, eh. Estarem més tranquils, sense ell.

BRUNA: No voldrà tornar a estar amb nosaltres dos junts, mai més. Ens trucarà per telèfon, ens escriurà un mail, potser em vindrà a veure a la universitat, algun dia: m'esperarà que acabi la classe, anirem a la cafeteria i xerrarem una estona mentre fem un cafè. I ja està.

ARNAU: A mi no m'importa no tornar-lo a veure mai més. Segur que em comprarà algun quadre, per internet, per no sentir-se malament. Doncs que em faci l'ingrés. A la web hi ha el número de compte corrent.

BRUNA: Demana-li perdó. Que es quedi un dia més, com a mínim. Necessito un dia per acabar de. Em sents, idiota? Vull que facis el que calgui per evitar que se'n vagi. M'ha

costat molt aconseguir que acceptés venir amb nosaltres dos, aquí.

ARNAU: I si fem les truites?

BRUNA: Jo tampoc no et tornaré a venir a veure mai més. Em sents? Ni t'agafaré el telèfon, ni et compraré cap quadre. Ni et contestaré els mails. I, si em véns a buscar, a la universitat, diré que et facin fora, que no et vull veure, que no et puc veure, perquè em desestabilitzes, perquè estàs massa boig i em fas tornar boja, a mi també. I els meus companys, que m'estimen i no voldran que torni a passar per aquesta merda que he hagut de passar, et faran fora. I què faràs si no pots parlar mai més amb mi, eh? Si sóc l'única persona amb qui et comuniques des de fa dos anys. Què faràs, trucaràs al president Pujol, a veure si vol quedar per sopar?

ARNAU: Amb la mare sí que hi parlo.

BRUNA: De què parleu, amb la mare, si amb prou feines es recorda de quantes pastilles s'ha de prendre al dia?

ARNAU: Fem les truites?

BRUNA: Em pensava que, per una vegada, m'ajudaries tu a mi.

ARNAU: No entenc què vols.

BRUNA: Que es quedi un dia més.

ARNAU: I depèn de mi, això?

BRUNA: Ja baixa.

ARNAU: Papa, he pensat que potser estaria bé que mengessis alguna cosa abans d'agafar el cotxe, podríem fer les truites.

PARE: No tinc gana.

ARNAU: Oi que les feies amb el pernil per dintre, farcint la truita, i després hi posaves una llesca de pernil, molt fi, per sobre?

PARE: No me'n recordo.

ARNAU: He pensat que, per acabar aquest dia una mica bé, que no sigui tan desastrós, podríem fer truites tots tres i menjar-nos-les, i després te'n vas amb l'estómac ple i així no et mareges, que no vull que tinguis un accident.

PARE: No pateixis, aniré amb compte.

ARNAU: No sé si t'has enfadat per allò d'abans, suposo que sí, no ho he fet amb mala intenció, no et volia fer mal...

PARE: M'has escanyat. He estat a punt de.

ARNAU: T'ho has passat malament?

PARE: ...

ARNAU: Ho sento.

PARE: Sí, segur.

ARNAU: Ja saps com sóc, a més no m'estic prenent les pastilles i no controlo gens.

PARE: Això m'ha quedat claríssim.

ARNAU: Si ens passés qualsevol cosa, aquí, ningú no podria ajudar-nos.

PARE: Si voleu, podeu baixar amb mi a Barcelona, no tinc cap problema.

ARNAU: Estic massa alterat, no em vull quedar a soles amb ella.

PARE: De què parles?

ARNAU: I si li faig mal?

PARE: Marxem tots tres. Feu la bossa, us espero.

ARNAU: No, sisplau. Quedem-nos a sopar aquí, aquest vespre. Si ens en anem ara serà un fracàs.

PARE: Ha estat un fracàs. Absolut.

ARNAU: Però si aguantem fins demà no serà tan desastrós, serà com si haguéssim escurçat l'estada perquè no feia bon

temps, o perquè algun de nosaltres no es trobava bé. Jo mateix puc trobar-me fatal, demà, si vols.

PARE: No.

ARNAU: Va, queda't.

PARE: No.

ARNAU: I et regalo un quadre. Gratis.

PARE: Els regals sempre són gratis.

ARNAU: Doncs te'l venc, gratis.

PARE: No es pot vendre gratis.

ARNAU: Doncs te'l foto pel cul. GRATIS.

PARE: Me'n vaig.

ARNAU: No, no, no. Perdó, perdó. Fem les truites. Sopa amb nosaltres. Després te'n vas i no ens tornes a veure mai més. No et volia fer mal, t'ho juro.

BRUNA: Només sopar, pare. És l'última cosa que et demano, t'ho prometo.

BRUNA: I les ametlles?

ARNAU: Una picada, amb all i julivert, i les ametlles. S'hi afegixen al final, quan les truites ja estan gairebé fetes, perquè les ametlles no es torrin gaire.

BRUNA: El que tu diguis.

ARNAU: T'asseguro que és així.

BRUNA: Fem alguna cosa més, per acompanyar?

ARNAU: Una amanida?

BRUNA: La faig jo i et deixo a tu amb les truites.

ARNAU: Perfecte.

BRUNA: Són grosses.

ARNAU: Perquè les petites les hem tornat al riu. No s'han de pescar les cries.

BRUNA: Està sonant alguna cosa.

ARNAU: És un mòbil.

BRUNA: És el mòbil del pare. No l'agafis.

ARNAU: Hola? / Ara està descansant, no s'hi pot posar. / Que us truqueu cada dia? / El trobes a faltar, oi? / És un gran home. / Ja sé que aneu a Nova York, eh. Que bé, que bé. Et fa il·lusió?

BRUNA: Penja.

ARNAU: No sé si t'ho ha comentat, el meu pare, que segurament tornarem abans d'hora. No ens està fent gaire bon temps, no hem estat de sort.

BRUNA: Penja.

ARNAU: I tu què tal, com va tot? Has aconseguit trobar la teva mare? / Ah, és a casa seva? Vaja. Estava convençut que se n'havia anat de casa i que tu havies sortit del teu país per buscar-la. No sé per què ho dec haver pensat. Potser era una altra Natàlia. Escolta, i germans, en tens? / Me n'alegro, un germà és un tresor. / A la meva germana petita l'estimo amb «bogeria». Mai millor dit. / Ara t'he fet riure, eh, Natàlia?

BRUNA: Penja!

ARNAU: Fes-me un favor, Natàlia. Truca'ls, de tant en tant, a la teva mare i als teus germans. No costa res. Bé, sí, deu costar un ull de la cara, trucar a Rússia, però què no es fa per la família, eh?

BRUNA: PENJA!

ARNAU: Et deixo, que hem de posar les truites al foc. Has menjat alguna vegada truites de riu, Natàlia? Són delicioses. A mi em

porten directament a la infància. / Adéu, maca, adéu. / Té un accent molt fort, aquesta noia, gairebé no se l'entén.

BRUNA: Para taula i vés a avisar el pare.

ARNAU: Estic molt emocionat que fem aquest sopar, tots tres.
L'últim sopar.

ARNAU: Quin silenci, eh. Ningú diu res? Els sopars d'aquesta família. Mítics. S'hi pot tallar el vol d'una mosca. No es diu així?

BRUNA: No.

ARNAU: Per què rius?

PARE: Pots dir-ho com vulguis.

ARNAU: Et penses que sóc tonto?

PARE: No.

ARNAU: I tu? No dius res? Tantes ganes que tenies que es quedés... Potser tenies ganes de tornar-lo a veure menjar truites de riu. És un espectacle que val la pena, no t'ho nego. Tens una manera tan peculiar de menjar aquest peix, papa... Quan era petit em fascinava. Podia quedar-me hores mirant com menjaves truites de riu. Em feia fàstic i em fascinava al mateix temps. Estrany. Parlo perquè ningú més no diu res, eh. Em va anar molt bé, haver-te vist menjar truites de riu, quan era petit, per després poder sobreviure al menjador del psiquiàtric. La gent que estava més o menys sencera del cap ho passava malament a les hores de menjar, però per mi no era problema, perquè jo ja havia passat la prova de veure el meu pare menjant truites de riu, una vegada i una altra.

Gràcies, papa, per haver-me preparat per a això. Ningú té res més a dir, encara? No heu sentit un soroll?

BRUNA: No.

ARNAU: Hi havia un tio que estava obsessionat a ficar-se el menjar pel cul i treure'l per la boca. Era un revolucionari. Es posava a intentar-ho de tant en tant, quan menys t'ho esperaves. S'abaixava els pantalons i...

PARE: Prou.

ARNAU: I aquest no era el pitjor. Un home gran, que era força amic meu...

PARE: Per què no parles una estona tu?

ARNAU: No dirà res. És capaç de passar-se hores i dies sense obrir la boca. Oi que sí? Una vegada me'n recordo que vas passar tres dies sencers sense dir ni una paraula. Tu te'n recordes, papa?

PARE: No.

ARNAU: Perquè no hi eres. Va ser un estiu, que estàvem de vacances, i tu te n'havies anat... Què et passa, que t'avorreixo?

PARE: Estic cansat d'aquesta història.

ARNAU: Però si encara no t'hem explicat la millor part.

PARE: Què? Què!? Què!? Hòstia! Què va passar?

ARNAU: Ara ho vols saber?

PARE: Sí. Sí, per favor! Hòstia puta!

ARNAU: Ella feia tres dies que no parlava i jo estava preocupat era molt protector llavors no sé si te'n recordes suposo que no te'n deus recordar però estava pendent d'ella perquè tu semblava que no hi fossis i la mare també estava estranya la veritat és que passàveu bastant de nosaltres dos i per això jo sempre estava atent perquè ella també començava

a fer coses estranyes i jo pensava aquesta família se n'està anant a la merda pensava coses així llavors ja saps em feia el responsable i li vaig demanar què li passava i ella no m'ho volia dir no deia res i tu te n'havies anat i la mare es passava el dia tancada a la caravana mirant aquella tele petita amb antenes que es veia tan malament i al final vaig agafar la Bruna ben fort i la vaig sacsejar fins que m'ho va explicar tot qui era la Jana i què havia passat amb tu i què havia passat amb ella i que ara la Jana l'havia deixada jo no vaig entendre que la meva germana estigués tan malament per culpa d'això perquè encara no m'havia enamorat mai de ningú però li vaig dir a la Bruna que li escrivís una carta suposo que ho devia haver vist en alguna pel·lícula i li vaig dir que li aniria a portar que jo li portaria a ella la carta i ho vaig fer la vaig buscar pel càmping i la vaig trobar a la piscina fumant al costat de la piscina i li vaig dir qui era i que havia vingut per donar-li una carta.

PARE: Respira, nano.

ARNAU: Però ella no la volia, no la volia agafar. Li vaig explicar que havies estat molta estona fent-la i que no me n'aniria d'allà fins que la llegís davant meu. Ella em va dir: vols que la llegeixi? Ja t'ho he dit! No me n'aniré d'aquí. Què estaries disposat a fer perquè llegís la carta? Acosta la mà. La meva mà? Posa-la així. Així? I llavors va acostar la cigarreta encesa al dors de la meva mà. Te l'estimes molt, la teva germana? Si quan et cremi no cries, llegiré la carta. I no vaig cridar. Però vaig plorar. I la va llegir. I després la va estripar. I a mi em va agafar una ràbia molt forta i li vaig pegar. I la vaig agafar en braços

per llançar-la a la piscina. La volia ofegar, la volia matar. Però al final no ho vaig fer. Va ser estrany. Em va mossegar la boca. I jo li vaig ficar la llengua a la seva.

PARE: Ja estic.

ARNAU: No vols postres?

PARE: NO.

ARNAU: Te'n vols anar?

PARE: Sí, ara sí que me'n vaig.

ARNAU: No vols saber com s'acaba la història?

PARE: Sincerament, penso que us ho esteu inventant.

ARNAU: Encara tinc la marca a la mà, la vols veure?

BRUNA: No, pare. No te n'aniràs.

PARE: No puc més. Vull.

ARNAU: On tens les claus del cotxe, papa?

BRUNA: Seu.

ARNAU: Un iogurt, per postres?

PARE: Cagum la puta! Què passa? Què em voleu fer!?

BRUNA: Per què ens tens tanta por, pare?

ARNAU: A mi ja m'estava bé, que te n'anessis. És ella, que et vol dir alguna cosa.

PARE: Què vols?

BRUNA: Les coses són tan estranyes, a la nostra família... Tinc la sensació que estem en un pendent cap avall, i que tot anirà a pitjor. Acabarem desfets, aïllats. Però abans de tocar fons, abans que te'n vagis com una truita, avall, pel corrent del riu, i no et tornem a veure mai més, m'ha semblat una bona idea que et poguessis retrobar amb els fantasmes del passat, com he fet jo.

PARE: De què parles?

BRUNA: Realment és injust que siguis l'única persona mentalment estable de la família. Suposo que és perquè vas saber fugir al moment adequat. L'Arnau, pobret, no va poder fugir. La seva història és més trista que la meva.

ARNAU: Vols saber què més va passar, a la piscina, papa?

PARE: No, no ho vull saber! Ni m'interessa ni crec que sigui veritat. Vull que. Preneu-vos la medicació! Esteu molt malament. Sort que. He de. Ja n'hi ha prou. No és culpa meva. Tot això és. Insuportable.

BRUNA: Encara no s'ha acabat.

PARE: Què falta? Què més he d'aguantar?

BRUNA: És fàcil estar serè si et quedes al marge.

ARNAU: Com pot haver sortit un artista com jo d'una persona tan insensible com tu?

BRUNA: Ens has pagat hospitals, m'has vingut a veure, li has comprat quadres, però no ens has entès mai. I saps per què? Perquè aquell estiu te'n vas anar del càmping, deixant-nos en mans de la Jana.

ARNAU: He sentit un soroll, ara sí.

BRUNA: Ara potser sí.

ARNAU: Han trucat.

PARE: Què?

BRUNA: Vas provocar un incendi i vas marxar corrents, papa.

PARE: Han trucat?

ARNAU: Sí, estan trucant.

BRUNA: Vas escollir l'opció més fàcil. La que et salvava. I em fas llàstima. Amb els teus negocis, les teves nòvies més joves, els teus viatges pel món. Tot et va tan bé...

PARE: Què està passant?

BRUNA: A tu et curarà. A tu et farà mal.
PARE: Qui?
ARNAU: Han trucat!
PARE: Truquen.
ARNAU: Qui hi ha?
BRUNA: No tinguis por, Arnau.
PARE: No vull ser aquí.
BRUNA: Vés a obrir.
ARNAU: No.
BRUNA: Et curarà.
ARNAU: Tinc por.
BRUNA: No n'has de tenir.
PARE: Qui hi ha!?
BRUNA: Vés a obrir, papa.
PARE: No!
BRUNA: Seu, aquí, Arnau, estigues tranquil. Vés a obrir.
PARE: NO.
BRUNA: A tu et farà mal.
ARNAU: No obris...
PARE: NO.
BRUNA: Endavant.
ARNAU: Qui hi ha?
PARE: Està entrant.
ARNAU: Qui està entrant?
PARE: El bosc.
ARNAU: El bosc... està entrant.

En aquest moment entra la JANA, totalment despullada, en l'esplendor dels seus vint-i-cinc anys. El pare i els seus dos fills queden

hipnotitzats, mirant-la. La noia avança per l'espai, com una força incontrolable, com un riu, com un arbre. L'ARNAU es tapa la cara amb les mans i comença a plorar. La BRUNA s'apropa a la JANA i recolza suaument el cap damunt la seva espatlla. La JANA allarga el braç cap al PARE, que no es mou, que no pot fer res més que mirar la noia, clavat a terra, com una estàtua.

7.

PARE: Has de descansar. Relaxar-te, no pensar en res. Curar-te. Aquí estaràs millor que a l'altra clínica. Els jardins són espectaculars.

BRUNA: Deu ser més cara que l'altra.

PARE: He passat per casa teva i he recollit cartes i algun paquet. T'ho he deixat a l'habitació, ja t'ho miraràs després. No sembla que hi hagi res gaire important. Ahir vaig anar a parlar amb la directora del teu departament de la universitat, i molt bé. Em va dir que. Em va donar records per a tu. T'aprecia. Diu que. Potser et podries agafar una excedència. Per fer algun tipus de treball, d'estudi. O per reposar.

BRUNA: Està farta de tantes baixes.

PARE: No crec que ho digués per això. Em va semblar bona persona.

BRUNA: N'està farta. I ho entenc.

PARE: Es preocupa per tu.

BRUNA: I li he de donar les gràcies, per això!?

PARE: No t'enfadis.

BRUNA: Perdona.

PARE: La mama està bé. Estable. Diu que. Li agradaria venir-te a veure. Potser, d'aquí a unes setmanes, et farà una visita. No ho sé. Jo. Me'n vaig a Nova York, ja ho saps. De què rius?

BRUNA: Te'n vas amb la Natàlia?

PARE: Sí. De què rius?

BRUNA: D'una cosa que li va dir l'Arnau.

PARE: L'Arnau va parlar amb la Natàlia?

BRUNA: Un moment, mentre tu preparaves la bossa per marxar. Tot i que al final no te'n vas acabar anant, després del sopar, eh papa? I ara te'n penedeixes.

PARE: No.

BRUNA: No, és clar. Aquí l'únic que segueix exactament igual que sempre ets tu. A tu no t'afecta res. La mare es mor, l'Arnau no sabem on és, jo he tornat al psiquiàtric, i tu te'n vas a Nova York amb la teva nòvia model. De quin material estàs fet, pare? Ets realment el meu pare? No. Impostor. Ets una màscara, una ombra. Ets un talp, un conill, una rata. Una taula, un full de paper, una gota de pluja. Però no una persona. No el meu pare. No vull que ho siguis. Com puc tornar enrere i no néixer del teu semen? No pots haver estat tu qui m'ha engendrat. No pot ser. És massa cruel.

PARE: M'odies tant perquè m'he salvat?

BRUNA: Com pots tornar a veure-la i que no et passi absolutament res?

PARE: No l'he tornat a veure des de fa disset anys. Si la veiés, no la coneixeria. Ni em provocaria res, n'estic segur. Per què us heu quedat tan encallats en.

BRUNA: No la vas veure, a l'apartament de la muntanya?

PARE: No.

BRUNA: Sí que la vas veure. Jo la vaig fer venir, la vaig invocar, ella va venir, i tu la vas veure, despullada, tal com era el dia que vaig fer l'amor amb ella al costat del camp de futbol del càmping.

PARE: ...

BRUNA: Ho veus?

PARE: T'asseguro que no tinc ni puta idea de què estàs parlant.

BRUNA: El que passa és que tu ets fort, i nosaltres no. Per què ha passat, aquest fenomen tan curiós?

PARE: No ho sé, i em sap greu.

BRUNA: La veus, ara? Allà?

PARE: No.

BRUNA: Va vestida com la primera vegada que la vaig veure. La samarreta, els shorts. No la veus? Se m'acosta. Vine, vine. Què dius? Ha, ha, ha. Vols saber què m'ha dit?

PARE: No m'agrada quan et fas la boja.

BRUNA: Que un dia et farà una visita. Quan menys t'ho esperis.

PARE: No té cap gràcia.

BRUNA: Va, vés-te'n, que fa estona que mires el rellotge.

PARE: Filla...

BRUNA: Què?

PARE: M'agradaria estimar-te.

BRUNA: No et preocupis.

PARE: No et vindré a veure més.

BRUNA: Ja ho sé.

PARE: Amb la teva mare hi parlo cada setmana. Li agradaria trucar-te, o que li truquessis.

BRUNA: Ja buscaré la manera.

PARE: I el teu germà.

BRUNA: Què et passa?

PARE: Tinc ganes de plorar.

BRUNA: Com aquell dia, eh. Quan et vaig veure, de cara a l'arbre.

PARE: Tant de bo no us hagués tingut.

BRUNA: Em sap greu, per tu.

PARE: Espero que.

BRUNA: Ja ho sé. Tranquil.

PARE: Li he comprat unes sabates precioses, a la Natàlia. I l'ani-
ré a veure a la desfilada. Estic molt orgullós, d'ella. És una
passarel·la important. A Nova York. És complicat d'aconse-
guir una cosa així.

BRUNA: Deu ser molt guapa.

PARE: Sí.

BRUNA: Espero que no sigui més alta que tu.

PARE: Una mica.

BRUNA: No ploris, papa.

PARE: Ho sento. No volia. Perdona.

BRUNA: No passa res. M'enviaràs una postal, de Nova York?

PARE: Ja no s'envien postals.

BRUNA: Pare.

PARE: Què?

BRUNA: Et trobaré a faltar.

ARNAU: Se n'ha anat?

BRUNA: Per què no recolzes el cap aquí, a la meva falda?

ARNAU: Si pogués dormir...

BRUNA: Vols que et canti una cançó? De què rius?

ARNAU: No saps cantar, tu.

BRUNA: I tant que sí.

ARNAU: Tot plegat no ha servit de res. Va dir que se n'aniria i és el que ha acabat fent. Quina merda. No vull pintar més. No tinc ganes ni de llegir ni de res. Creus que m'hi voldrien, aquí? Ho puc pagar,estic venent quadres, últimament. Aquí estaria bé, amb tu. Sembla més tranquil que l'altre manicomi. Sembla fins i tot un balneari. S'hi deu estar bé. Tu i jo sols.

BRUNA: Què et passa?

ARNAU: És que...

BRUNA: Penses en ella?

ARNAU: No m'havia enamorat mai, no sabia què era. Suposo que per això vaig reaccionar d'aquella manera. No ho volia fer.

BRUNA: Ja ho sé.

ARNAU: Tu la saps fer venir. Fes-la venir.

BRUNA: Ara?

ARNAU: Sí.

BRUNA: La veus?

ARNAU: Digues-li que s'assegui aquí, amb nosaltres.

BRUNA: Seu.

ARNAU: On som?

BRUNA: No saps on som?

ARNAU: No.

BRUNA: Al bosc.

ARNAU: S'hi està bé.

BRUNA: És clar que sí. Perquè som a prop d'ella.

Fosc.

Els fills bords

David Plana

Sóc un autor de teatre despistat, mandrós i amb una constància que ratlla el zero absolut. Em canso de seguida, em perdo a mitja obra i no sé cap on tirar, per això moltes de les meves obres acaben de manera totalment decebedora, ràpid i malament.

Tinc una quantitat important (no sé com va això amb la resta d'autors) d'obra no estrenada ni publicada. Són els meus fills bords.

Fa poc estava recopilant material i vaig trobar un text de presentació de *Mala sang* on afirmava (iestic segur que era veritat) que tenia deu obres al calaix (i això abans de començar, com aquell qui diu). I des de llavors he seguit amb la meua incansable producció de textos fallits (alguns dels quals fins i tot s'han estrenat).

Ara ho dic així, però aquesta circumstància m'ha fet patir molt, en el passat. Convençut com estava del meu esplendorós ta-

lent, tenia la sensació que la meua absència de resolució, d'entitat autoral, de concentració en general, havia impedit la meua eclosió com a gran autor nacional, internacional i galàctic. Però he canviat. Ara he après a acceptar els meus fills bords, a llegir-los de tant en tant i estimar-los com a part de mi, de la meua manera d'escriure. I això m'ha desangoixat bastant, la veritat. És igual que el món els vegi com a artefactes absurds, mal resolts o que ni tan sols els conegui perquè no m'atreveixo ni a treure'ls de casa, pobres. Jo sóc el pare i a mi m'agraden en la seva adorable imperfecció.

A vegades, alguns d'aquests fills, tan bords com la resta, han sortit a la llum i han estat més o menys acceptats per la gent que els ha vist. Perfecte. Per d'altres, he estat castigat, fins i tot insultat, per haver-me atrevit a mostrar allò que no era prou digne de ser compartit. En el seu moment, ja ho he dit, patia com un animal per aquest fet. Fins que em vaig adonar que això em paralitzava com a autor. Perquè sempre intentava que el fill fos guapo, i això no es compra ni es ven. No depèn de l'esforç, ni del patiment, ni de res que es pugui preveure mentre està escrivint.

Per això he arribat a la conclusió següent: només la suma de fills bords produeix, inesperadament, un fill que tothom quan et troba pel parc et diu que és el més guapo que ha vist mai. La conclusió és fàcil: s'ha d'escriure. S'ha de perdre la por de cagar-la i que l'obra no sigui l'obra mestra que tothom, sempre, espera.

Perquè aquesta és l'altra, com passa amb el Barça (la referència no és casual, tinc un altre fillet que porta aquesta samarreta), l'entorn té molt pes. I sempre espera que guanyis. A la segona derrota ja es vol canviar l'entrenador. Fins i tot el Messi sembla dolent i valdria més vendre'l. Som així, val més saber-ho i dir-ho, que deia el poeta. La millor actitud és seguir jugant. Fins al dia que guanyis un Barça-Madrid i llavors l'equip serà el millor de la història. Així, de cop i volta, tres caps de setmana després de ser el pitjor.

A mi el que m'ha paralytitzat, sempre, ha estat la mirada de l'altre. Perquè jo sempre he escrit per al públic, no sóc un autor que treballi per a ell mateix. Entenc que hi ha gent que ho fa, però trobo que és una mica antinatural, incompatible amb l'escriptura dramàtica, on el receptor és allà, en directe, mostrant la seva reacció als teus morros. Un poeta o un novel·lista tenen més filtres, la seva comunicació no és tan salvatge. Poden saber si ha agradat el seu llibre per les vendes o per la gent que els escrigui un mail o els ho digui després d'una presentació. I per la crítica, naturalment. Però l'autor teatral té una via directa, immediata. Em costa pensar que hi ha cap autor dramàtic que, assegut al pati de butaques, es quedi indiferent veient els espectadors avorrint-se, dormint, o sortint de la sala. Per això l'escriptura teatral és perversa, perquè (ni que sigui molt al fons del teu ésser) vols agradar. Si has fet una comèdia, vols que la gent rigui i, si has fet una obra densa i profunda, que moguin el cap en silenci, admirats del teu pensament. Vols ser un emissor escoltat. I, si es tracta d'un receptor qualificat (llegeixi's crítics, intel·lectuals, teatreros en general), encara ho vols més.

I aquí arribem a la gran paradoxa de l'autor teatral. La voluntat de comunicar, amb qui sigui (crítics, públic, família...), pot interferir en la comunicació. I arriba el bloqueig. Et preguntes: «Estic dient alguna cosa nova, interessant, divertida? Perquè ho vull, vull amb tota la meva ànima. Vull ser original, interessant... i profund, si pot ser». Si es dóna la circumstància que aconsegueixes el favor del públic, però tens l'escarni dels «entesos», la cosa no serveix del tot. I si la crítica t'és favorable, però la sala està buida, tampoc. Et pot satisfer una temporada, però poca gent té tanta fe en el més enllà i tanta paciència com per esperar el reconeixement pòstum. Llavors, quina és la solució a tot plegat? Escriure. I acceptar que el fill pot ser bord i també te l'estimaràs.

Shakespeare, per citar algú més o menys globalment reconegut, té multitud de fills bords. Obres que se li allarguen, que tens la sensació que no sap com resoldre, que fan un canvi de registre a la meitat, que s'acaben de qualsevol manera. La història l'ha absolt dels seus errors i ara és un valor segur per a qualsevol director que vulgui deixar la seva empremta sense haver de patir pels comentaris malèvols dedicats a l'autor. De fet, podríem arribar a la conclusió que els autors més infal·libles són els que tenen poca obra: Koltès, Sarah Kane, Georg Büchner... En canvi, autors que adoro, com Bernhard, Mamet o Molière, tenen quatre o cinc fills guapos, intel·ligents i que podrien jugar a primera divisió. La resta, amb lleugeres diferències, són tràgicament (o còmicament) imperfectes.

Vaig escriure una obra sobre l'ofici del narrador. Es diu *La dona incompleta*. En l'obra, el personatge protagonista, Joan, un men-

tider compulsiu amb un deute que no sap com pagar, es passa tota la primera part de la peça elaborant i reelaborant mentides davant de diferents personatges dels quals vol treure profit: una directora de banc, un amic amb diners i la seva pròpia filla. Com a narrador, en Joan tenia unes constants que anaven apareixent en totes les històries que explicava. La segona part de l'obra era una escenificació d'una de les seves mentides. El joc consistia que l'espectador descobrís per ell mateix que allò que estava veient no era una continuació lògica de la primera part, sinó que assistia a una creació de Joan. Les seves traces com a autor (se li repetien personatges, barrejava ficció i realitat, cobria les seves frustracions personals amb la ficció...) havien de fer evident a l'espectador el que, després, a l'epíleg, quedava en evidència: Joan havia explicat una altra de les seves mentides al mafiós al qual devia diners perquè aquest li condonés el deute. I el final de l'obra era l'acceptació de Joan com a narrador, convertint-se el mafiós en un espectador privilegiat.

A l'obra, doncs, recollia, explícitament, el mite de Xahrazad i reflexionava al mateix temps sobre la meua pròpia condició de narrador. Un narrador angoixat (en aquell moment, si bé no tenia deutes, sí que vivia en una precarietat econòmica que m'ho feia passar malament) que somniava a trobar el seu sultà de Pèrsia que li escoltés, nit rere nit, les seves històries i que donés sentit al seu anhel de convertir-se en narrador a temps complet.

He de dir que vaig trobar el meu sultà. Es va dir televisió. Treballant com a guionista, vaig retrobar el plaer per narrar històries. La llibertat, el joc, la sorpresa. Potser, de fet, perquè la

paternitat és compartida, i quan hi ha molts pares implicats tens més possibilitats que el fill surti arregladet.

Però ara tot això ha canviat perquè, com ja he dit, a partir d'un determinat moment de la meua vida, vaig decidir ser un pare benvolent. Això ha estat un alliberament. Ara escric, i ja veurem què passa. La comunicació ja s'establirà. Un simple diàleg enginyós pot acabar sent una bona escena, que potser es convertirà en una obra acceptable. Si m'encallo, sóc un pare pacient, no vull exigir més del compte. No vull que els meus fills siguin com jo m'havia imaginat. Els escolto, els aconsello, els deixo viure. I sempre acaben creixent i se m'assemblen força.

Per això, el meu consell als col·legues autors és que si algú, un dia, al parc o on sigui, insulta un dels vostres fills, quan arribeu a casa li digueu, totalment convençuts, que és el més guapo del món. Això us prepararà psicològicament per seguir procreant, fins a la fi dels vostres dies. I la història, qui sap, potser convertirà els vostres fills bords en els més reconeguts i admirats.

DRAMATICLES

Dramatúrgia contemporània

La pols

Llàtzer Garcia

Animals de companyia

Estel Solé

Boira / La travessia

Lluïsa Cunillé / Josep Maria Miró

Els encantats

David Plana

Repertori teatral

Sis personatges en cerca d'autor

Luigi Pirandello

Vells temps / Cendres a les cendres

Harold Pinter

El Premi Frederic Roda de textos teatrals neix l'any 2014 gràcies a l'impuls de l'Associació Agrupació Dramàtica de Barcelona i de l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona. Compta també amb el suport d'Òmnium Cultural, que l'integra en els premis literaris de la Nit de Santa Llúcia.

L'Arnau i la Bruna organitzen una escapada familiar amb el pare a Aigüestortes, l'últim lloc on van ser feliços, un estiu llunyà durant la seva adolescència. Mentre sopen, sortiran del silenci traumes, culpabilitats i retrets del passat.

Assistim a un viatge simbòlic marcat pel record i la felicitat perduda, amb la complexitat de les relacions entre pares i fills com a teló de fons. Aquest és precisament un dels grans temes de l'obra teatral de David Plana, que amb aquest text retrata les conseqüències del trencament d'una família.

www.comanegra.com

Diputació
Barcelona

Institut del Teatre

comanegra